

2003
15.Yıl 2018
50.Sayı

2003

e-manet

"Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere EMANET ET." 2. Tim. 2:2

Sayı 1 • Ocak - Mart 2003 • Üç aylık ücretsiz e-jurnal dergisi

2008

e-manet

Üç aylık elektronik Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisi
Sayı 14 - Nisan-Haziran 2008

2013

e-manet

Sayı 30
Ocak-Mart 2013

10.Yıl
2003
2013

İçindekiler

Düşünce

3 Li-derkenar: *Gelecek Kirliliği*
CHUCK FAROE

Kitap

5 Kana Düğünü (1. Bölüm)
BURÇIN TIKIROĞLU

Tarih

11 C.S. Lewis
LYLE W. DORSETT

Hizmet

15 Kilisede Öğüt Kültürünü Nasıl Oluşturabiliriz?
CHUCK FAROE

Kaynak

21 Hristiyanlık Dünya İçin İyi midir? Bir Tartışma
STEVEN K. MITTWEDE

"Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere emanet et." - 2. Timoteos 2:2

Özel Konu

M
ü
Ü
J
D
E
LEME

Giriş

Künye

e-manet

Dergi Sahibi

Anadolu Hristiyan Topluluğu Derneği

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Muammer KARAKAYA

Üslupçu

Neslihan ORANCI

Tasarım

Aslan TANRIVERDİ

Dizgi ve Dağıtım

Joshua M. WIBBERLEY

Son Kontrol

Steven K. Mittwede

Yazı Kurulu

Joshua M. WIBBERLEY

Sarah WIBBERLEY

Ken WIEST

Rhonda WIEST

Yazışma adresi

AHT

Cumhuriyet Mah. Millet Cad.

Ünlü Apt. 39/11

Melikgazi

38110 KAYSERİ, TÜRKİYE

İnternet

<https://www.e-manetdergi.org>

e-Posta

iletisim@e-manetdergi.org

Hakkımızda

e-manet Türkiye’de hazırlanarak Türk kilise önderlerine ücretsiz olarak gönderilen üç aylık elektronik Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisidir.

e-manet, 2. Timoteos 2:2’deki sürecin gerçekleşmesine araç olmayı amaçlamaktadır. Yarının önderlerini donatacak olan bugünkü Türk kilise önderlerinin donatılmasına katkıda bulunmak istiyoruz.

Bu derginin iki ana hedefi vardır: olgunlaşma ve hizmet.

Dergide benimsenen iki temel değer vardır: üstün nitelikli içerik ve okuyucuların yararı.

Kilise önderlerinin eleştirel düşünme, düşüncelerini net bir biçimde belirtme ve farklı görüşleri sevgiyle hoş görmenin yanı sıra, Kutsal Yazılar’a göre değerlendirme kapasitelerini geliştirmeleri can alıcı önem taşır. Bu derginin böyle bir gelişim sürecine yarayacak yapıcı bir ortam sağlayacağını umuyoruz. **e-manet**’in yararlı olması için tepkilerinizi, isteklerinizi ve eleştirilerinizi bildirmeniz gerekecektir. Bunları yazikurulu@e-manetdergi.org adresine veya [Facebook’taki okuyucu grubumuz aracılığıyla](#) iletebilirsiniz.

Çevirmeni belirlenmemiş makaleler Türkçe olarak yazılmıştır.

e-manet’in tüm sayılarını <http://www.e-manetdergi.org> adresli web sitemizden indirebilirsiniz. Ayrıca dergimizde yayınlanan tüm makaleleri interaktif bir dizinde bulabilirsiniz.

Telif Hakları

e-manet’te yayımlanan makalelerin ve karikatürlerin telif hakları, yazarlarına veya onları ilk yayımlayan kurum veya yayınevine aittir. Mesih imanlıları olarak telif hakları yasasını ihlâl etmek istemeyiz. **e-manet** kurulunun aldığı yayın izinleri, makalelerin ve karikatürlerin başka yerlerde (web siteleri dahil), yayımlanmasını kapsamayabilir. İznin nereden alınması gerektiğini öğrenmek için bize yazikurulu@e-manetdergi.org e-posta adresinden ulaşabilirsiniz.

İçindekiler

Düşünce

- 4 Li-derkenar: *Aldanmış Çiçekler*
CHUCK FAROE
- 6 Bir Elmanın İki Yarısı: *İnanç Savunması ile Müjdeleme*
YEŞUA ÖZÇELİK

Kitap

- 10 Müjde'nin Olmazsa Olmazı
J.M. DIENER
- 13 Müjde'nin Öyküsünde ve Duyurulmasında Acı Çekme
ULRIKE BYLE

Tarih

- 20 İlk Dönem Kilisesinden Müjdeleme Öyküleri
STEPHEN PRESLEY
- 23 Billy Graham'ın En İyi Biyografi Yazarı ile Röportaj
JUSTIN TAYLOR

Hizmet

- 25 Müjdeciler Konuşuyor
HAKAN TAŞTAN, ELONA SHEHU, DAVID BYLE, YORDAN YORDANİDİS VE EROL DAĞLI
- 30 Kilise Üyelerimiz Müjdeleme Konusunda Hazır Olsunlar!
ANTALYA İNCİL KİLİSELER DERNEĞİ

Kaynak

- 35 Müjdeleme Yöntemlerimizi Çeşitlendirelim
CHRIS GREEN
- 37 Müjdeleme ve Gözetmenin Gözetmesi: *Sıkı Dostlar*
GLEN SCRIVENER

Li-derkenar

Aldanmış Çiçekler

▼ *Chuck Faroe*

“Müjdecinin ayakları ne güzeldir” denir. Ama niye yalan söyleyelim, müjdecinin ayakları güzeldir ama yüreği bazen sızlanır.

Çünkü bazen müjdecinin konuştuğu kişi Müjde’yi işitip anlamaz ve olumlu bir tepki göstermez. Bazen de Müjde’yi işiten kişi büyük sevinçle kabul eder ama daha sonra Müjde’den ötürü sıkıntı yaşadığında vazgeçer. Bazen de Müjde’yi işitip Rab’be geldiği düşünülen kişi kendini dünyanın kaygılarına kaptırarak kurtuluşunun belirtisi meyveleri vermez olur.

Bilinen bir hadisedir: Genç bir insan Müjde’nin tanıklığını işitir, imanlılarla tanışır, Kutsal Kitap okur, tapınmalara katılır, İsa’ya iman ettiğini belirtir, bir öğrenci yetiştirme sürecinden geçerek vaftiz olur ve herkes sevinir. Aynı genç bir müddet sonra kiliseye uğramaz olur ve Rab’dan uzaklaşır.

İyi bildiğimiz “tohum benzetmesi”nde ilginç bir ima vardır. İsa bu benzetmenin anlamını öğrencilerine açıkladığında, iyi toprağa ekilen tohuma benzetilen kişiyi şöyle tanımlar: “[bu tohum] sözü işitip anlayan birine benzer. Böylesi elbette ürün verir, kimi yüz, kimi altmış, kimi de otuz kat” (Mat. 13:23). Bu ayette “ürün vermek” olarak çevrilen eylem Grekçe metinde şimdiki zamandadır. Yani o tohum *sürekli* ürün verir. Bu yorumu Luka’nın nasıl aktardığına bakın: “İyi toprağa düşenler ise, sözü işitince onu iyi ve sağlam bir yürede saklayanlardır. Bunlar sabırla dayanarak ürün verirler” (Luk. 8:15). Rab’be gerçekten gelen kişi, kurtuluşunun belirtisi ürünleri vermeye devam eder.

Müjdelemenin amacı nedir? Bir amacı, İsa’nın kurtuluş mesajına karşıdaki kişi nasıl tepki verirse versin, mesajı sadakatle iletmeyi sürdürmektir. Bir başka amacı, Müjde’ye yaraşır yaşayarak Müjde’nin gerçekliğini doğrulamaktır. Ayrıca, gayet tabii, müjdelemenin amacı, insanların Rab’be gelmesidir.

Ama, müjdelemenin amacı insanların İsa ve Müjde hakkında olumlu bir karar vererek vaftiz olmalarıyla bitmez. Bizi kilise olarak bütün dünyada müjdeleme yapmaya sevk eden Matta 28:19-20 ayetlerinde İsa şöyle buyurur: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin.” Bilindiği üzere, Türkçe metnimizde dört emir kipi – gidin, yetiştirin, vaftiz edin ve öğretin – bulunduğu halde, İncil’in Grekçe metninde bu dört eylemden sadece biri emir kipindedir: *öğrencilerim olarak yetiştirin*. Bunu giderek, vaftiz ederek ve öğreterek yapacağız.

“Müjdelemenin amacı insanların İsa ve Müjde hakkında olumlu bir karar vererek vaftiz olmalarıyla bitmez.”

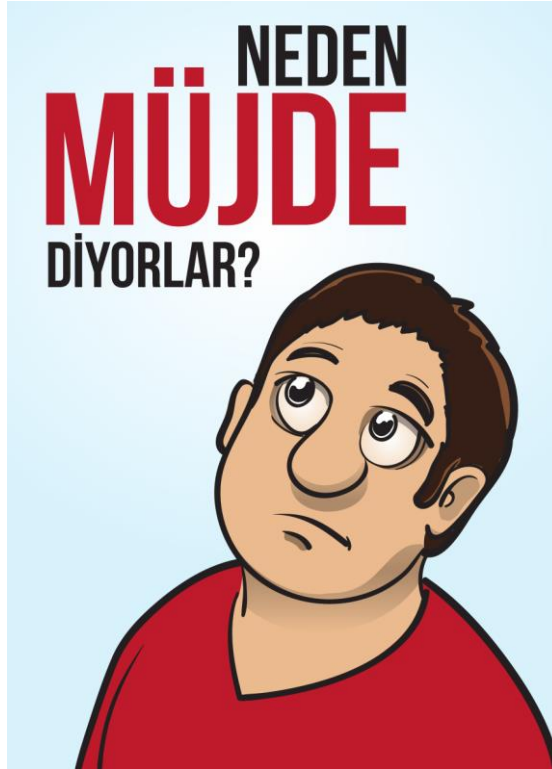
O zaman müjdelemenin amacı sadece vaftiz etmek değil, Mesih'e benzeyerek ürün veren olgun öğrencilerin yetiştirilmesini mümkün kılmaktır. Tohum benzetmesindeki *ürün vermeyen insanlar*, baskıya dayanmaları veya dünyanın kaygılarından vazgeçmeleri gerekeceğini beklememişlerdir. Müjde'ye yönelik ilk tepkileri çok olumlu olduğu halde, İsa'ya ve Müjde'ye uzun vadeli bağlılığın bedelinin nasıl olacağını kavrayamamışlardır.

Mevsim hâlâ kış olduğu halde havalar bu günlerde güzel gidiyor. Buna yalancı bahar derler. Meyve ağaçları da bu anormal ve geçici sıcak havalardan dolayı çiçek açmaya başlar bazı yörelerde. Ama ne yazık ki, soğuk havalar geri gelince bu ağaçlar iyi meyve veremeyecektir. Bu olayın bir adı, aldanmış çiçeklerdir.

Müjde'yi paylaştığımız kişilere "yalancı bahar"ı yaşatmayalım. İsa'ya iman eden kişiler için her şeyin daha rahat olacağını, bütün maddi ve manevi sıkıntılardan hemen kurtulacaklarını, bütün içsel ve ilişkisel sorunlarının hemen ortadan kalkacağını vaat etmeyelim. İlan ettiğimiz Müjde değil ki bu!

Müjdeleme yaptığımız insanlara yönelik Pavlus ve Barnaba'nın davranışlarını örnek alalım: "Pavlus'la Barnaba daha sonra Listra, Konya ve Antakya'ya dönerek öğrencileri ruhça pekiştirdiler, imana bağlı kalmaları için onlara cesaret verdiler. 'Tanrı'nın Egemenliği'ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir' diyorlardı" (Elç. 14:22).

Müjdelemede size yardımcı olabilecek

broşürünü ücretsiz olarak indirin.

http://www.tanribilimhazinesi.com/?konum=/tablo_cizim/neden_mujde_diyorlar_brosuru

Bir Elmanın İki Yarısı

İnanç Savunması ile Müjdeleme

▼ Yeşua Özçelik

İnanç savunması ve Müjde'yi duyurma Kutsal Yazılar'da belirtilen iki önemli buyruktur.¹ Bu iki buyruk arasında nasıl bir ilişki olduğunun sağlıklı bir şekilde ortaya konabilmesi için iki kavramın doğru tanımlanması gerekir.

Yeni Antlaşma'da "müjdeleme" kelimesinin kökeni Grekçe *euaggelion* kelimesine dayanmaktadır ve anlamı "müjde" ya da "iyi haber"dir. Fiil formunda ise (*euaggelizesthai*), "duyurmak", "ilan etmek" ve "iyi haber getirmek" anlamlarına gelmektedir.² Kutsal Kitap'a göre Müjde'yi duyurmak basitçe iyi haberi ilan etmek demektir.³ İnanç savunması ifadesi ise, bu konudaki temel referans ayet olan 1. Petrus 3:15'te geçen ve Türkçeye *yanıt verme* olarak çevirdiğimiz Grekçe "apologia" kelimesinden gelmektedir. 1. Petrus 3:15'te şöyle denir:

Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye (apologia) her zaman hazır olun.

Apologia, "savunma", mahkemede suçlanan bir kişinin masum olduğunu gösteren akla uygun bir kanıt ya da bir inancın veya argümanın doğruluğunun ifade edilmesidir.⁴ Kısacası *apologia* bir "savunma" konuşmasıdır. İnanç savunması ise Hristiyan inancına karşı yöneltilen itiraz ve eleştiriler göz önüne alınarak, Hristiyan inancının akla uygun bir savunmasının yapılması ve onun lehine delillerin sunulması vazifesidir.⁵

İnanç savunmasının müjdeleme ile çok yakın bir ilişkisi vardır. Öyle ki inanç savunması genelde *ön müjdeleme* faaliyeti olarak da görülür. Bir bakıma insanların iman etmesine ya da Hristiyan inancını doğru ele almasına mâni olan engellerin kaldırılması açısından önemli işleve sahiptir. İnanç savunmasının bu noktadaki hedefi, Müjde'nin sunulması için engebeli ve bozuk yolların düzeltilerek yolun hazırlanmasıdır.

"İnanç savunmasının bu noktadaki hedefi, Müjde'nin sunulması için engebeli ve bozuk yolların düzeltilerek yolun hazırlanmasıdır."

Hristiyan Ortaçağ teologlarından Lilleli Alan'ın (ö.1203) verdiği bir örnek bunun anlaşılmasında yararlıdır. Alan inanç savunmasının işlevine, insan ruhunun Tanrı'nın lütfu ile nasıl dönüştüğünü betimlediği panjurlu ev analogisinde değinir. Güneşli bir günde panjurları kapalı bir ev tasavvur etmemizi ister. Panjur açılmadıkça güneş ışınları odaya nüfuz etmeyecek ve ısıtmayacaktır. Odanın ısınması ve güneş alması için öncelikle panjurlarının açılması gerekir. İşte bu bağlamda Alan'a göre inanç savunucusu, güneşin odaya girmesini engelleyen panjur gibi, insanların Müjde'ye yönelik tutumundaki engelleri bulmaya ve kaldırmaya çalışır. Bu açıdan inanç savunması, bahsedildiği gibi, bir çeşit ön müjdeleme olarak değerlendirilebilir.

Bununla birlikte, inanç savunması, İsa Mesih ile ilgili Müjde mesajına yönlendirecek köprüler kurmayı da hedeflemektedir. Elçi Pavlus'un Atina'da yaptığı konuşmada bunun güzel bir örneğini görmek mümkündür.⁶ Pavlus hem gözlemlendiği (örneğin, tapınağın sunağındaki

“Bilinmeyen Tanrı’ya” ifadesi) hem de bildiği malzemeden (Giritli şair Knossoslu Epimenides’ten ve Stoacı filozof Kleantes’ten alıntı yapan Aratus’tan yaptığı alıntılardan) yararlanarak İsa Mesih’le ilgili Müjde mesajına köprü kurmaya çalışmaktadır. Aslında konumuz bağlamında buradaki diğer önemli bir nokta da Pavlus’un Müjde’yi bildirmeden önce hitap ettiği kitlenin tutarsızlıklarını göstermiş olmasıdır.⁷ İnanç savunması ve müjdeleme ilişkisi açısından bunun güzel bir örneğini 20. yüzyılın önemli Hristiyan düşünürlerinden Francis Schaeffer’ın yaklaşımında da görmekteyiz. Batı’daki düşünsel süreci özenle analiz eden Schaeffer iyi haberi, yani Müjde’yi, sunmadan önce karşıt görüşlerin tutarsızlığını ortaya koymaktadır.⁸ Bu yaklaşım ünlü Hristiyan düşünür Blaise Pascal’ın şu sözlerini hatırlatmaktadır:

İnancın mantığa ve akla aykırı olmadığını, saygıya ve hürmete layık olduğunu göster.... Onu çekici kıl, iyi insanın onun gerçek olmasını istemesini sağla ve ondan sonra da onun gerçek olduğunu göster.

Francis Schaeffer da Pavlus’un Atina’da yaptığı gibi rakip görüşlerin tutarsızlıklarını ortaya koyar ve Hristiyan inancının sunduğu mesajın tutarlı olabilecek tek yanıt olduğunu ve aynı zamanda gerçek olduğunu dile getirir. Bunu yaparken inanç savunması ve müjdelemenin nasıl uyumlu işlev gördüğünü bize gösterir.

“Kişisel tanıklığın Tanrı’nın yaşamlarımızda yaptığı değişimler ve dönüşümler ile ilgili kısmi müjdelemede dikkat çekici bir yere sahip olmasına karşın, Kutsal Kitap’a dayalı müjdeleme fikri bunun ötesine geçen bütünsel bir anlayışa sahiptir.”

Müjdelemeden bahsediyorken önemli bir hususa daha değinmekte fayda var. Müjde’yi duyurmada tanıklık çok önemli bir yere sahiptir. Fakat günümüzde tanıklık denildiğinde ilk akla gelen, sadece kişiye özgü deneyimlere indirgenmiş bir tür kişisel tanıklıktır. Kişisel tanıklığın Tanrı’nın yaşamlarımızda yaptığı değişimler ve dönüşümler ile ilgili kısmi müjdelemede dikkat çekici bir yere sahip olmasına karşın, Kutsal Kitap’a dayalı müjdeleme fikri bunun ötesine geçen bütünsel bir anlayışa sahiptir.⁹

Yeni Antlaşma metinlerine baktığımızda tanıklık – *marturion* – sözcüğü ile ilgili olarak çarpıcı bir anlamla karşılaşmaktayız. Örneğin, Matta 8:4’te İsa Mesih kendisine yaklaşıp “istersen beni temiz kılabilirsin” diyen bir cüzamlı adamı iyileştirmektedir. Devamında ise şunu söyler:

“Sakın kimseye bir şey söyleme!” dedi. “Git, kâhine görün ve cüzamdan temizlendiğini herkese kanıtlamak [marturion] için Musa’nın buyurduğu sunuyu sun.”

Burada kullanılan tanıklık ifadesi bir tür kanıt ya da delil anlamı taşımaktadır. Cüzamlı kişinin iyileştiğini gösteren bir delildir. *Marturion* sözcüğünün diğer kullanımlarında da bu tür bir işaret ya da delil anlamını görmek mümkündür. Elçilerin İşleri kitabında da elçilerin Müjde’yi duyururken böyle bir anlayışta oldukları görülmektedir.¹⁰ Onların duyurdukları Müjde, kanıtlara dayalı bir ilandır. Elçilerin İşleri 2. bölümde Elçi Petrus’un, ünlü Pentikost konuşmasında İsa ile ilgili Müjde’yi paylaşırken Kutsal Yazılar’a ve peygamberlik sözlerine başvurduğunu görmekteyiz. İsa’nın Mesih olduğu, bu peygamberlik sözlerinde temellendirilmektedir. Bu düzlemde değerlendirdiğimizde, J. P. Holding’in ifade ettiği gibi, “bizlerin ‘inanç savunması’ olarak adlandırdığı şey aslında elçisel kilisenin “*müjdecilik*” olarak adlandırdığı şeydir.” Bu bakımdan ilk kilisede inanç savunması ve müjdelemenin birbiriyle iç içe geçmiş bir durumda olduğunu ve bir elmanın iki yarısı gibi birbirini tamamladığını söylemek yanlış olmayacaktır.

Buna ek olarak şunu söylemek önemlidir ki inanç savunması bir savunma konuşması ya da bildirisi olmakla birlikte, bu "savunma ifadesi" inancın doğru bir şekilde açıklanması, yanlış anlaşılmanın giderilmesi, karşıt dünya görüşlerinin tutarsızlıklarının gösterilmesi, Hristiyan inancının temellendirilmesi ve onun lehine argümanların ortaya konması gibi birçok konuyu da kapsamaktadır.

Bu nedenle inanç savunması aslında, Müjde'nin sunulmasından önce Hristiyanlıkla ilgili yanlış anlaşılmanın ve hatalı akıl yürütmelerin giderilmesinde olduğu gibi, Müjde'nin sunulması esnasında ya da sunulmasının ardından onun gerçek olduğunu göstermek üzere hem genel vahiyden – yaratılmış olan evrendeki her bir unsurdan – hem de özel vahiyden – Kutsal Yazılar ve Mesih'in kendisinden – hareketle Hristiyan inancının tutarlı ve gerçek olduğunu göstermekle ilgilenir.

Konuyu özetle toplamak üzere Oxford Üniversitesi'nden Prof. Alister McGrath'ın inanç savunması ile müjdeleme arasındaki ilişkiyi bahsettiği ifadeleri aktarmak yararlı olacaktır:

İnanç savunması karşılıklı konuşmaya dayalı olup yanlış anlaşılmaları düzeltmek, kavramları açıklamak ve inancın kişisel anlamını ortaya koymakla ilgili iken, müjdeleme insanları Müjde'ye yanıt vermeye çağıran bir davettir. İnanç savunması insanları diğer dünyaya açılan bir kapı –muhtemelen var olduğunun hiç farkına varmadıkları bir kapı olduğuna ikna etmekle ilgili iken, müjdeleme bu kapıyı açıp yeni dünyaya geçiş yapmaları için insanlara yardım etmekle ilgilidir. Bu aynı zamanda düşün şölenni benzetmesi ile de açıklanabilir. İnanç savunması insanlara bir şölenin olacağını açıklamaya benzer. Bu harika bir şölendir. Müjdeleme ise farklıdır. Bu kişisel bir davettir: 'Sen de bu şölene davetlisin! Hadi sen de gel!' demektir.¹¹

Kutsal Kitap'ın sunduğu örnekler gösteriyor ki Müjde'yi duyurma ile inanç savunması birbirini dışlayıcı değildir. Aksine inanç savunması ile müjdeleme, kilisenin dünya ile ilişkisinde çok önemli işleve sahip olan, birbirini tamamlayan iki temel direktir. Elçilerin İşleri kitabına baktığımızda, elçilerin ve ilk imanlılar topluluğunun, bir taraftan İsa'nın vaat edilen Mesih olduğunu, kefaretimiz için gerekli bedeli ödediğini ve kendisine iman edenlere sonsuz hayat verdiğini Kutsal Yazılara dayalı olarak savunurken, diğer taraftan insanları tövbe etmeye, O'nun adına iman etmeye ve İsa Mesih'in benzetmelerinde ifade ettiği gibi sonsuz, eşsiz ve mükemmel şölene katılmaya davet ettikleri görülmektedir. İlk kilisenin tanıklığı ve yaklaşımı bu iki buyruğun uyumlu bir şekilde uygulanması konusunda Hristiyanlar için çok önemli bir örnek teşkil etmektedir. 📌

Kaynakça

- Craig, W. L. ve Moreland, J. P. *Philosophical Foundations for a Christian Worldview*. (Downer's Grove: Illinois: IVP Academic, 2003)
- Dever, Mark ve Mahaney, C. J. *The Gospel and Personal Evangelism*. (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 2007)
- Holding, J. P. "Christian Evangelism: Apologetics and Evangelism". *Christian Research Journal*, volume 26, number 1 (2003).
- McGrath, Alister. *Mere Apologetics: How to Help Seekers and Skeptics Find Faith*. (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 2013)
- Miano, Tony. "What is Evangelism". *Christian Apologetics and Research Ministry*. < <https://carm.org/what-is-evangelism> > (16.03.2018 tarihinde erişildi).
- Pascal, Blaise, *Pensées* (Londra: Penguin Classics, 1995).
- Schaeffer, Francis. *O Burada ve Sessiz Değil!* (Ankara: Kurtuluş Kitapları, 2008).

Sonnotlar

¹ 1Pe. 3:15 ve Mar. 16:15; Elç. 10:42.

² Tony Miano, "What is Evangelism", *Christian Apologetics and Research Ministry*, < <https://carm.org/what-is-evangelism> > (16.03.2018 tarihinde erişildi).

³ Mark Dever ve C. J. Mahaney, *The Gospel and Personal Evangelism*, (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 2007), s. 70.

⁴ Alister McGrath, *Mere Apologetics: How to Help Seekers and Skeptics Find Faith* (Grand Rapids, Michigan: Baker Books, 2013), s. 15.

⁵ W. L. Craig ve J. P. Moreland, *Philosophical Foundations for a Christian Worldview*, (Downer's Grove: Illinois: IVP Academic, 2003), s. 14.

⁶ Elç. 17:16-34.

⁷ Bkz. Elç. 17:24-25 ayetlerinde Pavlus'un açıklamaları. Daha detaylı bir inceleme için: John Stott, *Elçilerin İşleri: Dünyanın Sonuna Doğru*, (İstanbul: Haberci, 2017), s. 384-405.

⁸ Daha fazla bilgi için bkz: Francis Schaeffer, *O Burada ve Sessiz Değil!*, (Ankara: Kurtuluş Kitapları, 2008).

⁹ Elçi Pavlus'un Kral Agrippa önünde sunduğu savunmasında bu şekilde bir kişisel tanıklığa yer vererek Mesih inancını olmadan önce nasıl katı bir Yahudi olarak nasıl Hristiyan düşmanı olduğunu anlatır. Bununla birlikte Pavlus'un bu tür tanıklıklarına daha çok imanlı topluluklara yazdığı mektuplara rastlarız.

¹⁰ Elç. 4:33; 18:5; 20:24.

¹¹ McGrath, s. 22

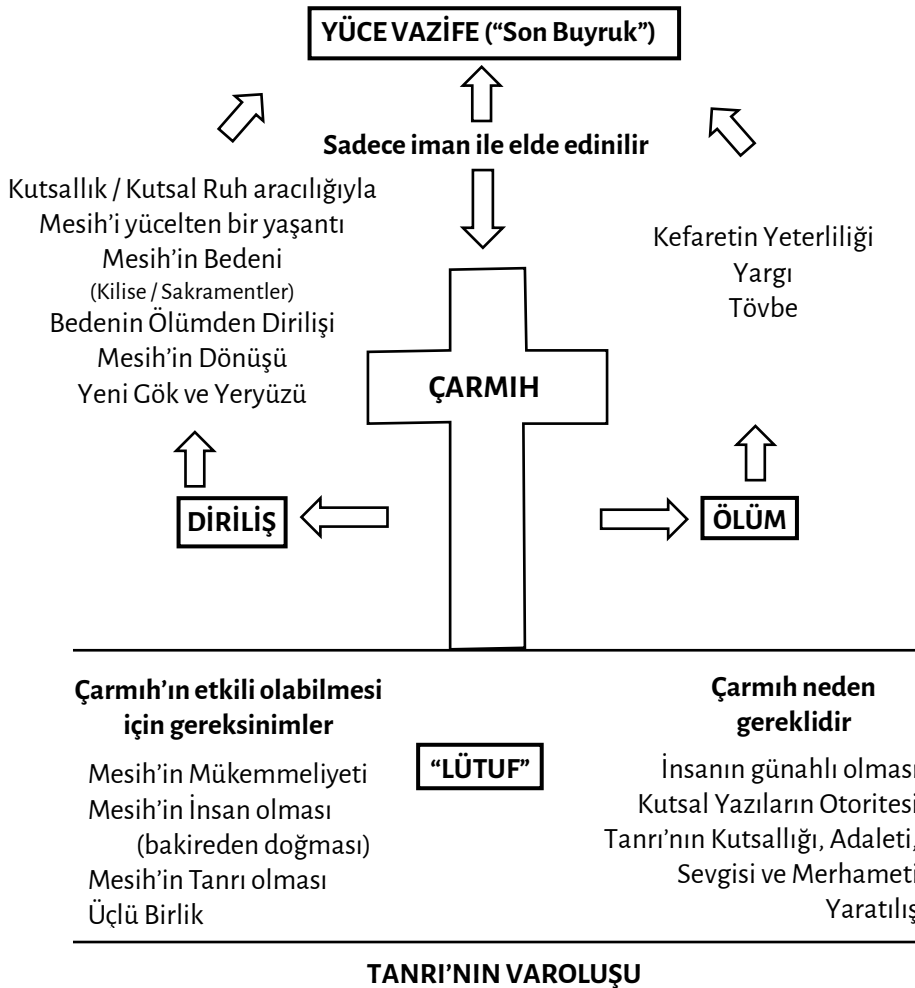

Müjde'nin Olmazsa Olmazı

■ J.M. Diener

Başkasına İsa Mesih hakkındaki Müjde'yi anlatmak hem en önemli vazifemiz hem de en büyük sevinçlerimizden biri olmalıdır. Peki, bu Müjde tam olarak nedir? İsa Mesih bizim için ölüp dirildi. Bu gerçeği kültüre ve kişiye uygun, etkili açıklayabilmeliyiz. Yanlış öğretiden, temel öğretilere ek yapmaktan veya önemli öğretileri göz ardı etmekten kaçınmalıyız. Bazen Müjde'yi bir öykü olarak sunarken böyle hatalarda bulunuruz; veya Müjde'yi sadece bu dünyaya uyarlarız; veya imanın yanı sıra eylem de görmek isteriz karşımızdakinden. Ama böyle şeyleri yapmak inanılmaz tehlikelidir. Pavlus, "Bir kimse size kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun!" diye yazdı (Gal. 1:9). Bu tehlikeden kaçınmak için kısaca Müjde'nin olmazsa olmazlarına bir bakalım.

Bu makalede Müjde *nasıl paylaşılır* konusuna değinmeyeceğiz, Müjde'nin tanrıbilimsel temellerini ele alacağız. İyi bir müjdecisi bu öğretileri Müjde'yi paylaşırken aklında tutar ve duruma uygun bir şekilde karşısındaki ile paylaşır. Müjde'nin özü aşağıdaki grafik aracılığıyla açıklanabilir.

Müjde'nin merkezinde Çarmıh vardır. Pavlus Çarmıh kavramının önemi ve onun "engeli"nin ortadan kaldırılmasının tehlikesi hakkında uyarır (Gal. 5:11; 1Ko. 1:21-25). "Çarmıhla ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar içinse Tanrı gücüdür" (1Ko. 1:18). Bunu hatırlamalıyız. Bundan dolayı bu güzel gerçekleri başkasıyla paylaşınca onların bunu ilk bakışta saçma bulacaklarını unutmamalıyız. Çarmıh gerçeğini anlayabilmek için grafiğin ortasındaki çizginin altındaki öğretileri göz önünde bulundurmalı ve mantıklı açıklamalarla paylaşmalıyız.

Sağ sütun Çarmıh'ın neden gerekli olduğunu açıklayan, birbirleri üzerine kurulu öğretileri listeler. İlk olarak burada insanın temelde günahlı olduğu öğretisi bulunur (Yar. 3; 5:3; 8:21; Mez. 51:5; Rom. 1:18-22; 3:23; 7:7-25)¹. Günah nedir sorusunun cevabı Kutsal Kitap'ta bulunur. Kutsal Kitap'ın yazdıklarını nihai otorite olarak kabul etmeliyiz (Çık. 24:12; 31:18; Özd. 30:5-6; 2Ti. 3:16-17; 1Pe. 1:20-21). Görünmez dünya hakkında yeterli bilgi verdiğini varsaymalıyız.² Tanrı'nın kutsallığı (Çık. 15:11; Lev. 11:44; Mez. 99; Yşa. 6:3; 40; 1Yu. 1:5; 1Pe. 1:16) ve adaleti (Mez. 9:7-9; 11:7; Yer. 9:24; Elç. 17:31) insanlara O'nu hoşnut eden yaşam standartını gösterir. Bu standarda karşı gelmek "günah"tır ve Tanrı'nın kutsallığı ve adaleti, bu karşıtlığı cezalandırmasını gerektirir. İman etmeyenler açısından bu ceza Tanrı'dan sonsuzluklar boyunca acı çekerek uzakta olmak demektir (Yşa. 66:15-24; Mar. 9:42-50; Va. 20:11-15). Ancak, Tanrı sevgi dolu (Çık. 34:7-8; Yu. 3:16; 1Yu. 4:7-9) ve merhametlidir ("lütfeden", 2Ta. 30:9; Luk. 1:78), bundan dolayı günahın üstünü kapatmak için kefarete sunar (Lev. 4 – 5; İbr. 9:22). Tanrı'nın dünyayı yarattığı öğretisi bu kutsallık ve adalet standartlarının

"Çarmıh'ın iki yönü vardır: Mesih'in ölümü ve Mesih'in ölümlerden dirilişi."

niye insanlara uygulanması gerektiğini gösterir (Yar. 1:1; Rom. 1:18-22). Tabii ki bu varsayımların temelinde Tanrı'nın varoluşu mutlaka kabul edilmelidir (Yar. 1:1; İbr. 11:6; Rom. 1:18-22).

Sol sütun Çarmıh'ın günaha etkili bir çözüm olabilmesi için gerekli olan öğretileri içerir. İlk başta İsa Mesih'in mükemmeliyeti – yani günahsız

olması – şarttır (Yu. 8:46; 2Ko. 5:21; 1Yu. 3:5). İsa Mesih yeterli mükemmeliyeti taşımasaydı günah için kusursuz bir sunu olamaz ve günahı ortadan kaldıramazdı (İbr. 4:14-15; 9:12-13). Bu sununun bir insan olması gerekirdi (İbr. 2:14). Bundan dolayı İsa Mesih'in bir insan olması şarttı (Luk. 2:52; Yu. 4:6; 1Yu. 1:1-4; 3:5). Ancak mükemmel olabilmesi için, Mesih'in de ayrıca Tanrı olması gerekirdi (Yu. 1:1,14; 8:58; 10:10; Flp. 2:5-11; Kol. 1:15-22; İbr. 1:1-8). Sadece Tanrı bizi kurtarabilir. Kurtarıcının bir bakireden doğması da O'nun hem ilahi hem de günahsız olabilmesini sağlar (Yşa. 7:15; Mat. 1:18-25), çünkü günah babadan çocuğuna geçer (Yar. 5:3). Mesih'in Tanrı olabilmesi için Üçlü Birlik öğretisini de varsayıp kabul etmeliyiz³ (Yar. 1:26; Çık. 3:1-6; Mat. 28:19; Elç. 5:3-4; 1Ko. 8:6; İbr. 1:8). Tanrı'nın doğasını kaybetmeden et ve kan bürünebilmesi ve bu kefarete aracılığıyla kendisini tatmin edebilmesi için özünde birden fazla kişinin olması gerekir. Çarmıh'ı mümkün kılmak için Tanrı'nın kendi gücüyle tüm gereksinimleri sağlamasına "lütf" denir (Yu. 1:14; Elç. 15:11; Rom. 3:24).

Böylece Çarmıh konusuna geliriz. Çarmıh'ın iki yönü vardır: Mesih'in ölümü ve Mesih'in ölümden dirilişi.

Mesih'in ölümü günahın ortadan kaldırılabilmesine yeterli olmalıdır (Rom. 4:12-21; İbr. 9:12,15,27), yoksa tamamen anlamsız kalır. O'nun ölümü geçmiş ve gelecek yargının temelidir (Yu. 5:24; Kol. 2:14-15; Va. 20:11-15). Çarmıh ayrıca iman eden için tövbenin bir simgesidir (Mat. 16:24; Elç. 2:38; 3:19; Rom. 6:1-14; 12:1-2). Tövbe, günahkârın bir şekilde kendine karşı ölümünü gerektirir, çünkü kurtuluşunu kendisinin sağlayamayacağını anlamalıdır. Sadece Tanrı'nın onu kurtarabileceğini kabul etmelidir (Rom. 7:24-25).

Çarmıh'ın diğer yönünde, Mesih'in ölümlerden dirilişine iman etmek, Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşantıyı sürdürebilmemizi sağlar (Yu. 14:26; 15:26; Rom. 12:1-8; 1Ko. 11:1; 12-14; Flp. 2:5; 1Pe. 1:16). Hristiyan olarak yaptığımız işler bizi kurtarmaz. Onlar kurtuluşumuzun birer etkisi olarak görülmelidir (Ef. 2:8-10; Yak. 2:14-26). Mesih ölümler arasından dirildiği için O'nun seçtiklerini tek bir bedende – yani Kilise'de – topladı. Kilise'ye belirli sakramentler (dini uygulamalar) vermiştir (Mat. 16:18; 28:19; Elç. 2:38; 1Ko. 11:23-28). Biz Mesih imanlılarının bedensel olarak dirileceğimiz umudu, Mesih'in bizi kurtarıp dünyayı yargılamak üzerine dönmesi ve yeni gök ve yeryüzünün yaratılması da Mesih'in ölümden dirilmiş olduğu gerçeğine bağlıdır (1Ko. 15; Elç. 1:11; 1Se. 5:15-17; 2Pe. 3:10; Va. 19; 21; 22).

Çarmıh'ın bereketleri sadece ve sadece iman ile edinilebilir. Kutsal Kitap bunun hakkında apaçıktır. Yaptığımız hiçbir eylem bize kurtuluşu sağlayamaz (Ef. 2:8-9). Ancak yüreğimde, İsa Mesih'in ölümlerden dirilip Rab'bim – yani Tanrım, Efendim, Sahibim ve Kurtarıcım – olduğunu ikrar edersem kurtulurum (Rom. 10:9-10).

Çarmıh müjdesinden dolayı, İsa Mesih bize öğrenciler yetiştirmemizi buyurdu. Onlara giderek, ulaşarak, onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adında vaftiz ederek ve İsa Mesih'in bize verdiği tüm öğretilerin uygulamasını izah ederek bunu gerçekleştiririz (Mat. 28:18-20).

İşte kardeşlerim, Müjde'nin olmazsa olmazı budur. Bunları göz önünde bulunduralım. Aklımıza işlemesine izin verelim ve Müjde'yi tebliğ ederken bu temel öğretileri karşımızdakinin anlayabileceği uygunlukta açıklamaya bakalım. 📖

Sonnotlar

- ¹ Bu makalede listelenen ayetler temsili olarak sunulmaktadır. Bu konularla ilgili birçok daha ayet vardır. Okuyucunun bunları kendi vaktinde araştırıp Müjde'yi daha iyi kavramaya çalışmasını öneririm. Bu makalenin araştırmasında Charles Ryrie, *Kısaca İncamız* (Ankara: e-manet Yazı Kurulu, 2017) kaynağı da kullanılmıştır. Okuyucunun bu kaynağa bakmasını da öneririm.
- ² Bkz. Chuck Faroe, “Ekümenik Kutsal Kitap' veya Tehşir Meraklısı Komşu”, *e-manet*, Sayı 12 (Temmuz-Eylül 2007), s. 16-18. J.M. Diener, “Son Söz Kimde? Dünya'nın Yaşı Hakkında Varsayımlar ve Kutsal Kitap Kronolojileri Üzerindeki Etkileri”, *e-manet*, Sayı 24 (Nisan-Haziran 2011), s. 4-7.
- ³ Müjdecinin buna inanması şarttır, ancak karşısındaki ile nasıl ve ne zaman bu gerçekleri paylaşacağını hikmet ve Kutsal Ruh doğrultusunda karar vermelidir.

“Hristiyanlık yaşamda ayrı ve özel yer alır; fakat ağızla ikrar edilir. Ama eğer yaşamda veya sözde bir başarısızlık olursa, Müjde iletilemez.”

Michael Green

Evangelism in the Early Church (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Company, 2003), s. 29

Müjde'nin Öyküsünde ve Duyurulmasında Acı Çekme

▼ *Ulrike Byle*

☞ Y.M.

“Yalnızca iman etmeye değil, acı çekmeye de çağrıldınız.”

Ulrike Byle'in bir kadın konferansındaki sunumu, Mayıs 2017

Acı çekmek konusu, mesele yazıya dökmek olduğunda tuhaf bir konudur. Kişisel olarak, günaha düşmüş bir dünyada yaşamın getirdiği sıradan zorluklar dışında acılar çekmedim. Bu nedenle, ben bir uzman değilim. Acı çekmek, sadece Hristiyanlara özgü değildir; tüm insanlar için ortak bir deneyimdir.

Acı çekmek hakkında konuşmak için, gelin Tanrı'nın karakteriyle başlayalım. Tanrı'nın karakteri neden bu kadar önemlidir? Çünkü Mesih'in bizim için derin sevgisini ve mutlak iyiliğini bilmedikçe, acılarla karşılaştığımızda onlara katlanabilir durumda olamayız. Ve bu derin sevgiyi soyut bir şekilde değil, gözler önüne serilen yaratılış, günaha düşüş ve kurtuluş öyküsünde görürüz.

Başlangıçta Tanrı yaşamla, renklerle, seslerle, kokularla ve sıçrayıp oynanan hazla dolu bir yer yarattı; hiçlikten.

Bu yaratılışa ve yaşam bolluğuna ne gerek vardı? Vahiy 4:10'daki yirmi dört ihtiyar bize bir yanıt verir: "Rabbimiz ve Tanrımız... Çünkü her şeyi sen yarattın; hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu."

Sonrasında Üstün "Ben Benim" ellerini kirletir, Adem'i topraktan yaratır, onu çalışması için bahçeye yerleştirir ve ona emreder: "İyi ve kötüyü bilme ağacı dışında her ağacın meyvesinden yiyebilirsiniz."

Güzellik ve uyum söz konusudur. Tanrı bahçede çocuklarıyla yürümektedir. Böylesi mükemmel ve haz dolu bir yer anlayışımızın çok ötesindedir, daha önce böyle bir yer hiç tanımadık.

Ancak çok geçmeden, yaratılan diğer bütün hayvanlardan daha zeki olan yılan, şüphe tohumunu ekmek ve yakınlığı yok etmek amacıyla masum gibi görünen bir soruyla kadının yanına gelir: "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?"

Havva Şeytan'ı dinler ve dikkatini Tanrı'dan uzaklaştırır. Meyveyi alır, yer ve kocasına verir, o da yer ve ikisinin de gözleri açılınca çıplak olduklarını anlarlar. Masumiyetleri, çocuksu güvenleri ve yaratıcılarından zevk almaları ortadan kaybolur. Saklanırlar ve korkarlar.

Bir anda, kendisinde hiçbir karanlık olmayan sevgi Tanrısı, saklanmaları gereken birine dönüşmüştür. Adem ile Havva, zalim bir babadan saklanan çocuklar gibi davranıyorlardır. Babaları eve geldiğinde gözlerinin içi parlayan çocukların yerini, günün serinliğinde bahçede yürüyen Tanrı'dan gizlenen yabancılar.

Başlangıcı olmayan, sonu başından gören Tanrı, önündeki acıyı, acı çekişi ve ıstırabı gördü. Oğlunun kanının aktığını ve zalimce öldüğünü gördü. Katile şunu beyan etti: "Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."

Yaratılış 6. bölümde hemen insanların kötülüğünün yeryüzünde çoğaldığını ve aklının fikrinin hep kötülükte olduğunu görüyoruz. RAB derin bir iç çekti. Üzgündü ve yeryüzünde insanı yarattığı için pişmandı. Yüreği sızladı. Çektiği acı ve incinme öyle büyüktü ki, "Yarattığım insanları ... yeryüzünden silip atacağım" dedi, "çünkü onları yarattığıma pişman oldum" (Yar. 6:5-7).

Öykü devam ederken, Tanrı aracılığıyla bu dünyayı kutsayacak bir ulus seçti. Onlara ilgi gösterdi, onları kurtardı, onlara süt ve bal akan bir ülke verdi. Düşmanlarını önlerinden kovdu. Ama onlar zaman geçtikçe değerli mallarını mülklerini başka aşıklara sundular, başkaları için O'nu terk ettiler ve O'na sırt çevirdiler. Tanrı'nın yüreğinde yine ıstırap ve acı vardı.¹

Eski Antlaşma boyunca Tanrı'nın acı çektiğini görürüz. Kaybolan çocuğu için kederlenen bir anne baba gibi acı çeker; ağıt yakar, çağırır, cezalandırır, bekler, özler: "Geri dönün, ey insan çocukları!" (Mez. 90:3).

"Acıyı, acı çekmeyi ve ölümü Tanrı'nın kendisi üstlenecektir."

Bu durum belirlenmiş süre dolana (Gal. 4:4) ve Tanrı ilk vaadini gerçekleştirene² dek devam etti: Lanet tersine çevrilecek, günah ve ölüm yenilgiye uğratılacaktı. Ancak bunun bedeli yüksektir. Acıyı, acı çekmeyi ve ölümü Tanrı'nın kendisi üstlenecektir.

Acı Çeken Kul Mesih

İsa'nın yüceliğini gören Yeşaya,³ O'ndan acı çeken kul olarak söz etmiştir. Tanrı'nın onun ezilmesinden ve kederlenmesinden hoşnut olduğunu yazmıştır (Yşa. 53). Bu kulun katlandığı acı neydi?

Mesih göksel evini bıraktı ve kendini boş kıldı.⁴ İnsanları kendi benzeyişinde yaratan Tanrı, kendi görkemli⁵ benzeyişini insan benzeyişinde bulunan bozuk, zarar görmüş benzeyişle değiştirdi.

Yaratıcı⁶ kendini yaratılmış bir varlığın yaşamına tabi kıldı. Kan ve sudan doğdu, hiçbir şekilde istenmediği bir çevreye girdi: "Kendi yurduna geldi ama kendi halkı onu kabul etmedi" (Yu. 1:11).

Yoksulluğu tattı. Dengeli, annesinin arındırılması için yalnızca yavru bir güvercin sunmaya gücü yetebilen yoksul bir ailede doğdu.⁷

Bir sığınmacı gibi yaşamı tattı. Ailesi kaçıyordu, kendisi henüz iki yaşındayken yaşamı risk altındaydı. Dahası, onun yüzünden Beytlehem'de iki yaşına kadarki bütün erkek çocukların öldürüldüğü bilgisiyle büyüdü (Mat. 2:13-16).

Kendini Yasa altında alçalttı. Gözleri kötülüğe bakamayacak kadar pak olan, tövbeye ihtiyaç duyan sıradan bir günahkâr gibi suya daldırılarak vaftiz edilmeye razı oldu. Ve göğün kapıları açıldı. Yeşaya kapanmış göğün trajedisinin farkında olarak şöyle inlemişti: "Ya RAB... keşke gökleri yarıp insen" (Yşa. 64:1). Bu dileği, göğün açıldığı ve bir sesin işitildiği zaman gerçekleşti: "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" (Mar. 1:3, 11).

Şeytan'ın ayartmalarına tabi tutularak acı çekti. Kötülükle ayartılamayacak olan ve kendisi de hiç kimseyi ayartmayan (Yakup 1:13), çölde kendisini gönüllü bir şekilde Şeytan'ın

ayartmalarına maruz bıraktı. Her açıdan bizim gibi denenmeye açtı kendini, ancak hiç günah işlemedi.⁸

Yanlış anlaşıldı:

- **Gençken, ailesi tarafından:** Arkada kalıp tapınakta beklediği sırada, ailesi onu arıyordu: "Çocuğum bize bunu niçin yaptın? Bak, babanla büyük kaygı içinde seni arayıp durduk" ... "Beni niçin arayıp durdunuz? Babam'ın evinde bulunmam gerektiğini bilmiyor muydunuz?" (Luk. 2:48-49)
- **Birlikte büyüdüğü kişiler tarafından:** Mucizelerini bilen ve öğretisini iştmiş olanlar, "Marangozun oğlu değil mi bu?" ... ve gücenip O'nu reddettiler" (Mat. 13:53-58).

Keskin bir şekilde eleştirildi ve onaylanmadı. İsa kendi ölümünü peygamberlik ettiğinde, Petrus belirgin bir ifadeyle O'nu azarladı: "Hayır! Bu sana olmayacak!" (Mat. 16:22)⁹ Böylece İsa, "Çekil önümden, Şeytan" dedi.

Popülerliği kayboldu. Öğretisinin zirvesinde, birçok öğrencisi O'na sırt çevirdi ve artık O'nunla yürümedi.¹⁰

Öğrencilerinin iç savaşına ve tartışmalarına maruz kaldı. Öğrencilerin alarından hangisinin en üstün olduğunu tartıştılar (Luk. 9:46 ve Mat. 18:1). Oğullarını kayırması için yanına gelen hırslı bir anne de vardı (Mat. 20:28).

Son olarak, son saati yaklaşırken, İsa inatçı, yavaş güvenen, kendi çıkarını gözeten, iğrenç öğrencileriyle olmak istedi. Onları sonuna kadar sevdi. Onların ayaklarını yıkadı ve onlar için Baba'ya dua etti: "Senin beni sevdiğin sevgi onlarda da olsun ve ben de onlarda olayım" (Yu. 13:17).

Önlerinde çok hayati bir akşam vardı. Ekmeği bölüp şarabı kâseye döktükten sonra, İsa geceleyin bir bahçeye gitti; iyiyi ve kötüyü bilme ağacının olmadığı bir bahçeye. Ama aynı kötü ayartıcı oradaydı: "Boşver! Acı çekmek zorunda değilsin. Baba melekler ordusu gönderebilir!" diyordu.

Ama İsa, "Baba benim değil, senin istediğin olsun" diye dua etti. Teri kan damlaları gibi toprağa düşüyordu. Bu en zor saatti, ancak göklerden hiçbir ses gelmiyordu, sadece sessizlik mevcuttu! Ama İsa uzun zaman önce yüzünü bir kaya gibi¹¹ Yeruslaim'e çevirmişti, bu nedenle "Hadi gidelim, yapalım şunu" diyebiliyordu. Son görevi, kendini insanların eline teslim etmektir.¹² Onlar da, "O'nu çarmıha ger! O'nun ölmesini istiyoruz" diye haykırıyorlardı. Daha sonra İsa, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye haykırdı (Mez. 22 ve Mat. 27:46; Mar. 15:34).

Cennet kapalıydı. Oğul yalnız bırakıldı. Baba yüzünü sakladı,¹³ çünkü gözleri kötülüğe bakamayacak kadar paktır (Hab. 1:13). Zalimlik ve utanç, cinayet, tecavüz, istismar ve "insanın aklının fikrinin hep kötülükte" olduğu bin yıllarda, Oğul'u bir Roma idam mekanizmasına koydu. Çarmıh acı çektirmeyi ve acılı bir cezaya çarptırmayı amaçlıyordu ve "Aklının tasarladığını tümüyle yapana dek, RAB'bin kızgın öfkesi dinmeyecek"ti (Yer. 30:24). Bu tasarımlar nelerdi? Gökleri açacak, tapınakta perdeyi üstten aşağı ortadan ikiye bölecek ve son olarak Baba, Oğul ve Ruh'un sevgisine dahil edilenlerin O'na gelmesi için bir yol hazırlayacak, böylece onlar O'nunla bir olacaklardı.

"İsa uzun zaman önce yüzünü bir kaya gibi Yeruslaim'e çevirmişti, bu nedenle 'Hadi gidelim, yapalım şunu' diyebiliyordu."

İsa, Baba O'na yüzünü çevirdiğinde, O Baba'ya döndü ve O'na güvendi. "Baba, bağışla... Baba ruhumu ellerine teslim ediyorum..." Ve böylece, lanet tersine çevrildi. Şimdi, koşullarımız "Hayır, yapma" diye bize haykırırken Tanrı'ya güvenebilir miyiz? Evet, güvenebiliriz. İsa Baba'ya ve bize sonuna kadar güvendi ve sevdi.

Saf sevgi olan birinin neden bu şekilde acı çekmesi gerektiği? Yanıt şudur: Bedeni sizin için deşildi. "Sizi sonsuz bir sevgiyle sevdim" (Yer. 31:3).

Ama Mesih'in acı çekmesini sadece anlamamızı değil, bizim kendi acılarımıza sarılmamızı nasıl sağlar?

İsa ölümü tattıktan sonra mezara konuldu. O'nu izleyenlerin umudu söndü. Artık kapalı kapılar ardına saklanan bir grup korkak insandılar.¹⁴ Korku bizi yıldırır ve saklatır. Öğrenciler diğerlerinden "dirilmiş İsa'yla karşılaştıkları" haberini almalarına rağmen, korkuları hâlâ gizlenmelerine neden olmaktaydı. Lazar'ın ölümden dirilişine ve İsa'nın Yair'in kızının yanı sıra Nain'li dulun oğlunu diriltmesine tanık olmuşlardı. Ama anlaşılıyor ki bu olaylar öğrencileri İsa'nın dirildiğine ikna edecek kadar yeterli değildi. İsa onlar hakkında, "akılsız" ve

*"Korku dolu yüreklerimizi
sakinleştirmek ve onları
sevinçle doldurmak için
bizim de İsa'yla böyle
karşılaşmalara
ihtiyacımız vardır."*

"inanmakta ağır davrananlar" der.¹⁵ İman etmeleri için dirilmiş Rab'le bizzat karşılaşmaları gerekiyordu. İsa kapalı kapıların içinden geçti ve "Esenlik olsun" dedi (Yu. 20:19 ve Luk. 24:36). Ellerini ve böğrünü görmelerine izin verdi. Korku dolu yüreklerimizi sakınleştirmek ve onları sevinçle doldurmak için bizim de İsa'yla böyle karşılaşmalara ihtiyacımız vardır.

Ama İsa'yla yüz yüze karşılaşmak bile bizi cesur kılmaya yeterli değildir. Luka, Elçilerin İşleri 1. bölümde, İsa'nın öğrencilerine Kutsal Ruh vaadini almaları için Yeruşalim'de beklemelerini söylediğini aktarır: "Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız." Korku ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim Ruh'u olan Kutsal Ruh'un gücüne ihtiyaç duyuyoruz.¹⁶

Kutsal Ruh döküldükten sonra ne oldu? Ne gibi değişiklikler sağladı? Bu değişimleri öğrencilerde görüyoruz:

- Rab'bin ölümünden ve dirilişinden cesaretle bahsettiler (Elç. 2).
- İnsanlar için cesurca dua ettiler! Tanrı'nın İsa'nın ismiyle harekete geçmesini beklediler (Elç. 3).
- Konuşmaları yasaklanmışken, 'görüp işittiklerimizi konuşmaktan başka bir şey yapamayız' dediler (Elç. 4).
- İstefanos ölmeye hazırdı ve Rab'bi örnek alarak kendisine zulmedenlerin günahını bağışlamasını Tanrı'dan istedi (Elç. 7-8).
- İmanlılara zulüm edildiğinde, Müjde'yi duyuranlar 'Müjde'yi' duyurmaya gittiler.¹⁷ (Elç. 8).
- Yakup öldürüldü ve Petrus tutuklandı (ve serbest bırakıldı); her ikisi de Tanrı'nın tasarısının parçasıydı (Elç. 12).
- Her yerdeki zorluklara ve acılara rağmen kiliseler kuruldu. Pavlus dövüldü ve neredeyse ölümüne taşlandı.¹⁸ İmanlılara, zorluklardan ve sıkıntılardan geçerek krallığa girmemiz gerektiğini öğütledi (Elç. 14:22).

Hizmetinin ilk zamanlarından itibaren Pavlus yeni imanlılara acı çekmek hakkında öğretti. Standardı yüksek tuttu. Bizler de böyle yapmalıyız. Zorluklar, zulüm ve sıkıntılar Tanrı'nın kaşlarını çattığının bir işareti değildir. İlla bir şeyleri yanlış yaptığımızı göstermezler. Daha ziyade, beklenmesi gereken bir gerçeklikler. Pavlus Timoteos'a (2Ti. 3:12) İsa Mesih'te dindar bir yaşam sürmek isteyen herkesin zulme uğrayacağını yazmıştır. Norm budur.

Bu nedenle, son soru, acı çekerken nasıl yaşamamız gerektiğidir.

Tuhaf da olsa, Yeni Antlaşma'da acı çekmenin ortak paydası sevinç duymak gibi görünmektedir. İsa, Pavlus, Petrus, Yakup ve İbraniler kitabının yazarı, hepsi, acı çekerken sevinç duymaktan söz ederler.¹⁹

Sri Lanka'da önderlik eden bir Hristiyan olan Ajith Fernando şöyle yazmıştır: "Dünyanın en mutlu insanları hiç acı çekmeyenler değil, acı çekmekten korkmayanlardır."²⁰

İsa, "Benim yüzümden insanlar size sövüp [sizi suiistimal ettiğinde ve öfkeyle, aşağılayıcı tutumla eleştirdiğinde] zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size" diye öğretti. "Sevinin, sevinçle coşun, çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür" (Mat. 5).

Yeni Antlaşma'nın acı çekerken sevinç duymaktan bahsetmesi ilginç bir vurgudur ama gerçekçi bir yanı da vardır. İbraniler'in yazarı, "Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir" der (İbr. 12:11). Zorluklarda ve acı çekerken insanüstü olmamızın hiç gereği yoktur. İbraniler'in yazarı bunun acılı ve yorucu olduğunu kabul eder. Ama öğüdü şöyledir: "Yorulup cesaretinizi yitirmemek için, günahkârların bunca karşı koymasına katlanmış Olan'ı [İsa'yı] düşünün."

"Zorluklarda ve acı çekerken insanüstü olmamızın hiç gereği yoktur."

Acı çekmede gerekli olan bir düşünme süreciyle düşünmek, akıl yürütmek ve düşünce sürecinden geçmek neden bu kadar önemlidir? Acı çekmek, kişisel bünyemize göre, bizde farklı tepkiler meydana getirir. Bazılarımız daha kolay güvenir. Bazılarımız ise, benim gibi, bocalar ve kolayca vazgeçmeye eğilimlidir. Zorluklarla karşılaştığımızda, "Yanlış bir şeyler yaptım" ya da "Tanrı beni terk etti" diye düşünürüz. Benim gibi insanların İsa'yı düşünme sürecine ihtiyacı vardır. Düşünmem gereken nedir? İsa, "önüne konan sevinç için çarmıhta ölme utancına bile katlandı." Utanç bizi vazgeçme ya da cayma ya da öfke yoluna sokabilecek kadar güçlü bir duygudur, çünkü asaletimize, değerimize saldırılır ve incitir. Çarmıhta İsa, bütün günahların, istismarların ve iftiralardan üzerine yerleştirildiğinde utancı hissetti ve bizim yerimize günah sayıldı.²¹ Ama misilleme yapmadı, bize hor gözle bakmadı; bunun yerine, utancı hor ve küçük gördü ve önüne konan sevinç için bu utanca katlandı. Buna ek olarak, acıyı deneyimlediğimizde, Tanrı bize oğulları olarak seslenmektedir, dahası "oğlum" olarak. Biz sıradan kimseler değiliz! Tanrı der ki, "Sen benimsin, bana aitsin". Bu nedenle İbraniler yazarı şöyle der: "Oğlum biri seni azarladığında başını eğme, başını kaldır, bu onun sevgisinin ve seni kabul ettiğinin belirtisidir. Aslında kalbine bu kadar yakınsın! ... Çünkü Rab sevdiğini terbiye eder."

İbraniler'in yazarı, bütün bunların yararlı sonuçlarının şöyle olacağını söyler:

- Sarkık ellerinizi kaldırır,
- Bükük dizlerinizi doğrultur,
- Ayaklarınız için yolu düzler,
- Herkesin barışı için mücadele eder, ve
- Kutsallık için gayret gösterir.

Kendinizi güçlendirin. Korkuya, kendinize acımaya ve tehditlere teslim olmayın, kafanız dik yürüyün, İsa'ya bakın.

Petrus'un ilk mektubu, özellikle bu konuda bakmaya değer başka bir mektuptur. "Çeşitli denemeler sonucu acı çekenlere" yazılmıştır (1Pe. 1:6). Petrus bize acı çekerken ne gibi bir tavsiye vermektedir?

- "Sizdeki umudun nedenini soranlara bir yanıt vermek için her zaman hazır olun." (1Pe. 3:5).
- "Kötülüğe kötülükle, düşmanlığa düşmanlıkla karşılık vermeyin, tam aksine kutsayın, çünkü buna çağrıldınız."
- "Dualarınızla ilgili özdenetimli ve uyanık olun... Birbirinizi içtenlikle sevin, çünkü sayısız günahı örter." (1Pe. 4:7-8).
- "Birbirinize söylenmeden misafirperverlik gösterin. Her biriniz aldığınız armağanı birbirinize hizmet etmek için kullansın, Tanrı'nın çeşitli lütfunun kâhyaları olarak."

Acı çekmek Hristiyan yaşamımızın bir parçasıdır ve bundan ötürü, bir onurdur. Petrus bize İsa'yla yürümeye devam etmemizi, birbirimizi sevmemizi, misafirperverlik göstermemizi, iyi davranışlar sergilememizi, her zaman sahip olduğumuz umudu savunmaya hazır olmamızı söylemektedir. Öğüdün oldukça gerçekçi bir yanı vardır. Acı çektiğimizde ne kahraman oluruz ne de unutulmuş varlıklar. Bizler Baba'nın neşelenen çocuklarıyız, bir bedel karşılığı satın alındık, yok edilemeyecek bir yaşama sahip olduk.

Sözlerimi Vaiz 11:1, 4'ten tuhaf bir söylemle sonlandıracağım:

*Ekmeğini suya at, çünkü günler sonra onu bulursun.
Rüzgârı gözetken ekmez, bulutlara bakan biçmez.*

Kutsal Ruh'un etkin olduğunu gördüğümüz günlerde yaşıyoruz, bu nedenle ekmeğimizi suya atalım ve insanlara yaşam ekmeğini verelim. Rüzgârı gözetken kişi ekmez. Politik rüzgârlar sürekli değişir; her politik rüzgârı gözetecek olsak hiç ekemeyiz. Dahası, her güçlük ve tehdit bulutunu önemsersek biçemeyiz. Bu nedenle, bunun yerine gözümüzü imanımızın öncüsüne ve tamamlayıcısına dikelim ve güç, sevgi ve özdenetim Ruhu'nda yürüyelim. İlk kiliseyi örnek alalım. Pavlus'la birlikte, "Kutsal Ruh beni her kentte tutuklanmalarla ve sıkıntılarla deniyor. Ama hayatımı değerli saymıyorum ve kendimi önemsemiyorum, yalnızca Tanrı'nın yüceliğinin Müjde'sine tanıklık etmek üzere Rab İsa'dan aldığım görevi yerine getirmek istiyorum" diyebilelim. Cesaretle, hatta gözyaşlarıyla ekelim, çünkü sevinçle biçeceğiz! 📌

Sonnotlar

¹ Hez. 16'da Tanrı'nın yüreğinin nasıl buruk olduğunu görüyoruz. Orada duygu dolu sözlerle bulunan, kurtarılan, beslenen ve büyütülen terk edilmiş bebek benzetmesi anlatılır. Bebek büyür ve yalnızca değersiz aşıkları ardından giden bir gelin olur, onu sevgiyle büyütmüş olana sırtını döner.

Hoş. 11:7a,8a,c, Tanrı, "Halkım benden uzaklaşmaya kararlı... Nasıl vazgeçerim senden, ey Efrayim? Nasıl teslim ederim seni, ey İsrail?" diye ağıt yakar. Yeremya aracılığıyla Tanrı, "Atalarınız bende ne haksızlık buldular da benden uzaklaştılar? Değersiz putları izleyerek kendileri de değersiz oldular" der (Yer. 2:5).

² Yar. 3:15 — "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."

³ Yu. 12:41 — "Yeşaya, İsa'nın yüceliğini görmüş ve O'nun hakkında konuşmuştu."

⁴ Flp. 2:6-8 — "Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınımsız sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı."

- ⁵ Hezekiel, 1. bölümde, Tanrı'nın yüceliğinin benzeyişini, her yana giden ama dönmeyen ve her yeri gözlerle kaplı, ateş saçan, iç içe girmiş tekerlekler olarak tanımlar.
- ⁶ Kol. 1:16 — “Nitekim yerde ve gökte, görünen ve görünmeyen her şey -tahtlar, egemenlikler, yönetimler, hükümlerlikler- O'nda yaratıldı. Her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldı.”
- ⁷ Bkz. Lev. 12 ve Luk. 2:22. Eğer bir kadın erkek çocuk doğurursa, tıpkı adet döneminde olduğu gibi, yedi gün kirli sayılır. Oğlu sekizinci gün sünnet edilmelidir (Lev. 12:3), ama kadının kanaması otuz üç gün daha tamamen temiz olmasını engeller (Lev. 12:4). “Eğer kadının kuzu alacak gücü yoksa, biri yakmalık sunu, öbürü günah sunusu olmak üzere, iki kumru ya da güvercin yavrusu getirecek. Kâhin kadını arıtacak ve kadın temiz sayılacaktır.” (Lev. 12:8)
- ⁸ Bkz. Yak. 1:13 ve İbr. 4:15. İsa düşmanın, Şeytan'ın, üstün konumu almasına izin verdi. Şeytan'a hedef olacak kadar kendini alçalttı. Hiç kimse Tanrı'ya “Neler yaşadığımı anlamıyorsun” diyemez. Hiç kimse, “Güvenmek yerine her şeyi kendi kontrolüme almaya ayartılmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun” diyemez.
- ⁹ Mat. 16:22. Burada çifte olumsuzluk var ve mavi yazılı kısma göre “ou me” gelecekte yaşanacak bir şeyi inkâr etmenin en iyi yoludur. Justin Alfred, “Emphatic Negations in Biblical Greek”, *The BLB Blog*, < <http://blogs.blueletterbible.org/blb/2012/05/23/emphatic-negations-in-biblical-greek/> > (08.03.2018 tarihinde erişildi).
- ¹⁰ Yu. 6 — 5000 erkek ve kadın ve çocuklardan oluşan kalabalığı doyurduktan sonra, İsa yaşam ekmeği olduğu ve bedeninden yenmesi ve kanından içilmesi gerektiğiyle ilgili bir vaaz verir. Bu sözleri anlaşılabilir ve birçokları artık ardından gitmez.
- ¹¹ Yşa. 50:7 ile Luk. 9:53'ü karşılaştırın.
- ¹² Yasadışı şekilde Tanrı'nın halkını saydıktan sonra kendisine bir ceza seçmesi söylenen Kral Davut'u kıyaslayın. “Sıkıntım büyük, insan eline düşmektense, RAB'bin eline düşelim. Çünkü O'nun acıması büyüktür” (2Sa. 24:14).
- ¹³ Bkz. Yşa. 54:78 — “Bir an için seni terk ettim... Bir anlık taşkın öfkeyle senden yüz çevirmiştim.” Tanrı ne zaman yüzünü çevirdi? Kısa bir anlığına, çarmıhta.
- ¹⁴ Yu. 20:19 — “Haftanın o ilk günü akşam olunca, öğrencilerin Yahudi yetkililerden korkusu nedeniyle buldukları yerin kapıları kapalıyken...”
- ¹⁵ Luk. 24 — İki öğrenci Emmaus yolunda İsa'yla karşılaşır. İsa onlara “akılsız” der ve Eski Antlaşma peygamberlerini hatırlatarak Mesih'in yücelmek için nasıl acı çekmesi gerektiğini anlatır.
- ¹⁶ 2Ti. 1:17- Burada “korku” için kullanılan kelime φοβος değil, δειλία'dır, ürkeklik ve korkaklık anlamına gelir. Asla olumlu anlamda kullanılmaz (Bkz. *Vine's Expository Dictionary of New Testament Words*). Ayrıca Vahiy 21:8'le kıyaslayın: “Ama korkak...” (2Ti. 1:17'deki kelime), “imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur.”
- ¹⁷ Elç. 8:4'teki εὐαγγελίζω kelimesi, “iyi” anlamındaki εὐ ve “duyurmak” anlamına gelen ἀγγελλω kelimelerinin birleşiminden oluşmuştur, şimdiki zamanda bir ortaçtır, iyi haber bildirmek, duyurmak anlamına gelir. Elçiler nereye gitseler bu iyi haberi duyuran kişiler olarak atfediliyordu. Kişiliklerinin bir parçasıydı bu ve koşullar bunu değiştirmemişti.
- ¹⁸ Elç. 14 — Pavlus ile Barnabas öldürülmek üzere kurulan tuzaklardan ötürü Konya'dan kaçtılar. Lystra'da taşlandılar ve öldü sanılıp kentin dışına atıldılar. Elç. 16 — Dövüldükten sonra Pavlus ile Silas zindana kapatıldılar. Gece yarısı dua ediyor ve övgü dolu ezgiler söylüyorlardı (muhafız, İsa'ya iman etti). Elç. 19:23 — (Pavlus Efes'teyken) İsa'nın yoluna ilişkin büyük bir kargaşa çıktı. Kışkırtma neyle ilgiliydi? Parayla ilgiliydi. Kuyumcular oradaki halkı, “Bu adamlar işimizi mahvediyor” diye kışkırtmıştı. Bu hiç de küçük bir suçlama değildi! Zorluklar yaşadığımızda şaşırılmamalıyız, bu normaldir!
- ¹⁹ Mat. 5:10-12 — “Sevinin, sevinçle coşun!” Rom. 5:3-5 — “Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü...” 2Ko. 7:4-6 — “Bütün sıkıntılar arasında sevincim sonsuzdur.” 1Pe. 3-4 — “Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız.” Yak. 1:2 — “Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğinizde bunu büyük sevinçle karşılayın.” İbr. 10:34 — “Hem hapistekilerin dertlerine ortak oldunuz hem de daha iyi ve kalıcı bir malınız olduğunu bilerek mallarınızın yağma edilmesini sevinçle karşıladınız.” İbr. 12:2 — “O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı...” (İsa'dan bahseder).
- ²⁰ Ajith Fernando, *The Call to Joy and Pain: Embracing Suffering in Your Ministry* (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 2007), s. 55.
- ²¹ 2Ko. 5:21 — “Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olağın.”

İlk Dönem Kilisesinden Müjdeleme Öyküleri

■ *Stephen Presley*

■ Y.M.

İlk dönem kilisesi müjdeleyen bir topluluktu. En küçüğünden en büyüğüne, ilk Hristiyanlar Müjde'nin düzenli duyurulması konusunda gayretliydi. Michael Green'in sözleriyle, ilk dönem kilisesi müjdelemenin "her bir kilise üyesinin ayrıcalığı ve vazifesi" olduğuna inanıyordu.¹ "Her bir kilise üyesi"nin içinde elçiler, soylular, fakirler, filozoflar, askerler, tacirler ve hatta birkaç balıkçı yer alıyordu.

İlk kiliselerin döneminde müjdeleme hem tutkulu hem de kendiliğinden gerçekleşen doğaya sahipti. Büyük gruplar halinde umumi olarak bir araya gelme veya çok ayrıntılı müjdeleme girişimleri yapma özgürlükleri yoktu. Bunlar yerine Müjde'nin duyurulması organik olarak günlük yaşamlarından süzülüyordu. İlk Hristiyanlar her gün Ruh'a dayanıyor ve Müjde'yi her fırsatta hevesle duyuruyorlardı. İlk kilisenin müjdeleme şevki, Yeni Antlaşma'da ve elçiler sonrası döneme ait yazılarda çok iyi belgelenmiştir. Tıpkı elçiler gibi, ilk kilise babalarının birçoğu da Müjde'yi duyurma çağrılarının ardından tutkuyla gitmişlerdir.

Aşağıda, ilk Hristiyan dünyasındaki müjdeleme karşılaşmalarının üç farklı öyküsünü sunuyorum. Bu örneklerin müjdelemenin "doğru" stratejilerini veya yöntemlerini nitelendirdiklerini ileri sürmüyorum. Bu anlatımlar, kilisenin ilk dönemde Müjde'yle ilgili tutarlı tanıklıklarını gösteren birkaç ilham verici olayı gözümüzde canlandırmamızı sağlamak amaçlıdır. Gerçekte bu öykülerle yalnızca, ilk kilise döneminde düşman bir dünyada inancı duyurmak uğruna gösterdikleri gayretlerin enginliğini kavramaya başlarız.

"İlk Hristiyanlar her gün Ruh'a dayanıyor ve Müjde'yi her fırsatta hevesle duyuruyorlardı."

Müjdeleme konusunda Hristiyan'ın önceliğini vurgulayan ilk öykümüz, Antakya'dan Roma'ya yolculuğa çıkan kilise babası Antakyalı İgnatius'tan gelir (İS 110). İgnatius Mesih'i ikrar ettiğinden ötürü tutuklanmış ve mahkemeye çıkmak ve nihayetinde şehit edilmek üzere başkente nakledilmektedir. Uzun yolculuğu sırasında İgnatius, imanlarını güçlendirmek için Roma ve Asya İli'ndeki kiliselere çokça mektup yazdı. Efesliler'e yazdığı mektubunun ortalarında İgnatius konuyu müjdelemeye yönlendirdi. Efes'teki kiliseye, "Aynı şekilde insanlığın geri kalanı için de dua edin, öyle ki Tanrı'yı bulabilsinler, çünkü tövbe etmeleri için bir umut vardır. Bu nedenle, sizin tarafınızdan, en azından yaptıklarınızla eğitilsinler" diyerek yalvardı.² İgnatius'un sözleri anlam doludur ve Müjde'yi duyurmaya adanmışlıkla yön bulur. İmanlı olmayanlar için taşıdığı yük, dua etmeye yönelik öğüdünde görülmektedir ve Müjde'yi hem sözle hem de eylemle duyurmaya yönelik hükmüyle de yön verir.

İgnatius'un sözleri, aynı konuya ilişkin bir örnek olan kilise babası Polykarpos (155)'un yaşamında görülür. İgnatius'un bir dostu olan Polykarpos da imanından ötürü şehit edilmiştir. Şehit edilmesiyle ilgili ünlü anlatıda, Polykarpos'un tutuklanmasının pek de insanın beklediği şekilde gerçekleşmediğini okuruz.

Askerler Polykarpos'un kaldığı yere ulaştıklarında, Polykarpos onları sıcak bir karşılamayla içeri alır ve yemeğe kalmaları için ısrar eder. Onlardan yalnızca onlar yemek yerlerken dua edebileceği kısa bir süre ister. Rab'be arkada bir odada sessizce yakarmak yerine Polykarpos Mesih'e bağladığı umudunu paylaşma fırsatını iyi kullanır. Öyle sesli dua eder ki, evde bulunan herkes onun Tanrı'yla şevkli konuşmasını işitmiştir. Yaşananlar kısaca şöyle anlatılır:

Onlar [askerler] [yemek yemeye kalmaya] razı olduğunda, o [Polykarpos] ayağa kalktı ve dua etti, Tanrı'nın lütfuyla öyle doluydu ki, konuşmasını iki saat boyunca durduramadı, onu işitenler şaşkına döndü ve birçoğu böyle dindar bir adamın peşine düştükleri için pişman oldu.³

Özgürlüğün son dakikalarında Polykarpos'un ettiği dualar onu tutuklayanları günahkâr olduklarına ikna olma ve tövbe etme noktasına getirdi. Yine de emirleri uyguladılar ve onu tutukladılar, ancak Roma'ya geri dönerlerken, öyle etkilendiler ki canını kurtarması uğruna Polykarpos'u imandan caymaya ikna etmeye çalıştılar. Ama çabaları boşunaydı ve sonunda Polykarpos mahkemeye çıkartıldı, suçlu bulundu ve imanından ötürü idam edildi.

İşte, İgnatius'un öğüdünde ve Polykarpos örneğinde, baskının en yoğun ve ağır olduğu koşullarda bile ilk Hristiyanların müjdeleme tutkusunu görüyoruz.

Kişisel müjdelemenin ikinci öyküsü, ilk Hristiyan savunucu İustinus Martyros (155)'un yaşamından olacak. İustinus, gerçeğin peşinde koşarken çeşitli farklı Grek Roma felsefe

“Baskının en yoğun ve ağır olduğu koşullarda bile ilk Hristiyanların müjdeleme tutkusunu görüyoruz.”

okullarına arada bir katılım gösteren eğitilmiş bir filozoftu. Hiçbirini nihai olarak tatmin edici bulmuyordu.

Perişan ve neşesi kaçmış haldeyken İustinus düşüncelerini toparlamak için deniz kıyısında yalnız kalabileceği bir yer aramaya koyuldu. İustinus deniz kıyısına yöneldiğinde kimsenin ortalıkta olmayacağını umuyordu. Kendini, gerçeğin doğası

ve Tanrı'nın Kutsal Yazılar'daki vahyi hakkında birebir konuşmaktan hiç erinmeyen yaşlı bir adam karşısında bulunduğundan ötürü biraz şaşkındı. Tartışmaları savunmalı bir diyalog seviyesinde olmasına rağmen sonunda yaşlı adam İustinus'u Kutsal Yazılar'ı okumaya ikna etti. İustinus teslim olup peygamberlerin ve elçilerin sözlerini okuduğunda Müjde'ye tümüyle kapılmıştı. Trypho ile aralarındaki diyalogu anlattığı yazısında yaşadığı tüm deneyimi ve Hristiyan olmasını şöyle dile getirdi:

... ruhumu hemen alev aldı ve peygamberlere ve Mesih'in dostlarına duygusal yakınlık beni ele geçirdi; onun [yaşlı adamın] sözleri üzerine düşünürken, onun tek güvenilir ve yararlı felsefe olduğunu keşfettim.⁴

İustinus diğer bütün felsefelerin ardından gitmeyi bıraktı ve kendini yalnız ve yalnızca Mesih'in öğretilerine adanmıştı. Bizlere yaşlı adamın kimliği hiçbir zaman anlatılmamıştır ve belki de bu gerçekten de önemli değildir. Açık olan şudur ki, ilk büyük Hristiyan savunucularından birinin yaşamını değiştiren şey basit bir birebir müjdeleme sohbeti olmuştur.

Son olarak, ilk kilise döneminde müjdelemenin üçüncü öyküsü bizi yeniden Polykarpos'a ve öğrencisi Irenaeus'a (180) götürür. İkinci yüzyılın sonlarına yaklaşırken, Irenaeus Gnostisizmin yükselen dalgasına karşı inancın önemli bir savunucusu olacaktır. Galya'da (günümüzün Fransası), Roma İmparatorluğu'nun kenarlarında, zulme uğramış bir topluluğun piskoposu olarak hizmet etmektedir. Ancak Irenaeus Galya'da, hatta İtalya'da bile eğitim almamıştı ama Asya İli'nde İzmir'de Polykarpos'un öğretisi altında eğitim görmüştü. Florinus

adlı yoldan sapmış bir kilise yönetim kurulu üyesine yazdığı mektuplarından birinde, Irenaeus inançtaki ilk günlerini ve Polykarpos'un halk meydanında Müjde'yi herkese birer birer anlatırken onları nasıl dinleyip onlarla nasıl diyalog kurmaya uğraştığını açıklamıştır. Irenaeus şöyle yazar:

*Muhterem Polykarpos'un oturduğu ve nutuk vermeye alışkın olduğu tam yeri bile söyleyebilirim ve ayrıca girişlerini, nasıl yürüdüğünü, doğasını ve nasıl görüldüğünü ve de insanlarla sohbetlerini...*⁵

Irenaeus Polykarpos'u, düzenli olarak Müjde hakkında kişisel diyaloglarda yer alan biri olarak tasvir eder. Anlaşılan, Polykarpos genç Irenaeus'un üzerinde bir etki bırakmıştır. Yıllar sonra, Roma İmparatorluğu'nun sınırlarında kiliseye hizmet ederken, Polykarpos'un inancı paylaşmaya adanmışlığını canlı canlı anımsayacaktır.

Bu öyküler yalnızca ilk kilise döneminde müjdelemenin kendiliğinden gelişen ve tutkulu doğasına ufak birer bakıştır. Bu örneklerin her biri, Müjde'nin duyurulmasının organik biçimde günlük yaşamlarına ve diyaloglarına nasıl örüldüğünü ortaya koyar. Koşullar nasıl olursa olsun, herhangi biriyle ve herkesle Mesih'teki kurtuluşun Müjde'sini duyurma fırsatlarını kovalamışlardır. Antik dünya ile çağımız arasında birçok farklılık bulunmasına rağmen, kişisel müjdeleme için duyduğumuz şevk bu farklılardan biri olmamalıdır. **E**

Kaynak: "Stories of Evangelism in the Early Church", *Theological Matters* < <https://theologicalmatters.com/2016/05/10/stories-of-evangelism-in-the-early-church/> > (15.02.2018 tarihinde erişildi). İzin ile kullanıldı.

Sonnotlar

¹ Michael Green, *Evangelism in the Early Church* (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans, 2003), s. 380.

² Ignatius, *Letter to the Ephesians*, 10, *The Apostolic Fathers: Greek Texts and English Translations*'da, editör ve revize Michael W. Holmes (Grand Rapids, Michigan: Baker, 2004).

³ *Martyrdom of Polycarp*, 7, *The Apostolic Fathers: Greek Texts and English Translations*, editör ve revize Michael W. Holmes (Grand Rapids, Michigan: Baker, 2004).

⁴ İustinus Martyros, *Dialogue with Trypho*, 8.1.

⁵ Irenaeus'un "Letter to Florinus"u Eusebios'un *Ecclesiastical History*'sinde mevcuttur (Peabody, Massachusetts: Hendrickson, 1998), 5.20.

"İlk Hristiyanlar, esas silahları olan Kutsal Yazılar ve duayla, sevgilerinden güç alarak, inançlarını başkalarına duyurmak için yarıp tutuşan gayretleri ve yüksek nitelikli yaşamları ve ölümleriyle dünyaya müjdelemişlerdir."

Michael Green

Evangelism in the Early Church (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Company, 2003), s. 37

Billy Graham'ın En İyi Biyografi Yazarı ile Röportaj

▼ *Justin Taylor*

☞ Y.M.

“Bir gün Billy Graham'ın öldüğünü işiteceksiniz. Bunun tek bir sözüne bile inanmayın. Şimdi olduğumdan daha canlı olacağım. Sadece adresimi değiştirmiş olacağım. Tanrı'nın yanına gitmiş olacağım.”

— Billy Graham

Yirminci yüzyılın en etkili müjdecisi, Billy Graham, 21 Şubat 2018 sabahı Montreat, Kuzey Carolina'daki evinde vefat etti. 99 yaşındaydı.

William Martin, Billy Graham'ın en iyi anlatıma sahip biyografisinin, *A Prophet with Honor: The Billy Graham Story*'nin (William Morrow, 1991) yazarıdır. Martin şimdilerde Rice Üniversitesi'nin Baker Enstitüsü'nde din ve toplum politikası üzerinde akademi üyesi olarak hizmet etmektedir. Aşağıda yer alan yazı, Baker Enstitüsü onunla Billy Graham'ın yaşamı ve mirası hakkında yaptığı röportajın taslağından (bazı eklemelerle) uyarlanarak yazılmıştır ve izin alınarak yayınlanmaktadır.

Baker Enstitüsü'nün, “**Graham hangi yolları kullanarak bu etkiyi yarattı?**” sorusuna William Martin'in verdiği yanıtlar şöyle derlenmiştir:

1. Müjdeleme mitingleri

Bunu müjdeleme mitingleri vererek yaptı, tüm dünya çapında 80'den fazla ülkede sürdürdü; 80 milyondan fazla insana kendisi direkt vaaz verdi ve televizyon sayesinde 200 milyondan fazla insana ulaştı. Bu tek başına bir hayli önemliydi çünkü insanları ilk defa direkt olarak Hristiyan kiliseleriyle temas kıldırıyordu ve hatta daha fazla insanı tekrar kiliselerine, Hristiyan inançlarına daha önce bağlandıklarından daha yüksek bir adanmayla bağlı kıldırıyordu.

2. Konferanslar

Dünyanın her bir yanından müjdesel liderleri – oldukça yalnız olduklarını düşünenleri – bir araya getiren ve büyük bir hareketin parçası oldukları hissini hissettiren konferanslar organize etti. Bu konferanslar aynı zamanda onlara birbirleriyle nasıl işbirliği yapmaları

gerektiğini ve böylece daha büyük bir başarıyı nasıl elde edeceklerini öğretiyor ve gösteriyordu.

3. Müjdeciler yetiştirme

Graham, 1983, 1986 ve 2000'de Amsterdam'daki konferansın sponsoru oldu. Bu konferanslarda Graham'ın organizasyonu, birebir müjdeciliği basit ayrıntılarla günlük yaşamda nasıl yapacakları konusunda on binlerce müjdeciyi kişisel olarak eğitti. Bu konferansların başka ülkelerde daha küçük versiyonları yapıldı. Bu kişiler, Billy Graham'ın ardından onun yerini alabilecek kişilerdir. Bana sıklıkla, "Billy Graham'den sonra yerine kim geçecek?" diye soruluyor. Bence tek kişi değil, onun organizasyonu tarafından eğitilen bu on binlerce kişi onun yerine geçecektir.

"Billy Graham'ın kilisede papa veya piskopos gibi yeri doldurulması gereken bir makam olmadığını hatırlamak da önemlidir."

4. Medya

Graham, uydu yayını dahil olmak üzere, radyo ve televizyonu, yaygın olarak adlandırdığımız haliyle "televizyon müjdeciliği"nin ötesine geçen şekilde kullananların gerçek öncülerinden biri oldu. Bu konuda oldukça yaratıcıydı. Müjdesel Hristiyanlığın en iyi yayını olan *Christianity Today* dergisini de o kurdu.

Herhalde en büyük mirası, ölçülmesi imkânsız olan organizasyonunun yetiştirdiği on binleri aşkın gezgin müjdecidir. Billy Graham'ın yerine tek kişinin geçebileceğini sanmıyorum, çünkü Müjdesel Hristiyanlık, Graham'ın hizmetinden ötürü öyle büyüdü, öyle çeşitli dallara ayrıldı ki, ne kadar yetenekli veya adanmış olursa olsun tek kişi buna hakim olamaz. Yani öyle bir şey söz konusu olamaz. Ama bu on binlerce kişiden, dedikleri gibi, "Küçük Billy Grahamlar" çıkacak. Graham onlara Amsterdam'daki konferanslarında, "Sizler benim yerime geçecek kişilersiniz" dedi. Billy Graham'ın kilisede papa veya piskopos gibi yeri doldurulması gereken bir makam olmadığını hatırlamak da önemlidir. Bu işi ondan ilham alarak sürdürecektir insanlar olacaktır ve önemli olan da budur. Kanımca Billy Graham, özü sözü bir ve Kutsal Yazılar'ın sözleriyle "alnı ak bir işçi" olarak hatırlanacaktır. **E**

Kaynak: "An Interview with Billy Graham's Best Biographer", *The Gospel Coalition*, 21.02.2018

< <https://www.thegospelcoalition.org/blogs/justin-taylor/interview-billy-grahams-best-biographer/> > (22.02.2018 tarihinde erişildi). İzin ile alıntılanarak kullanılmıştır.

"Müjdeleme asla boş havaya duyurma değildir, fakat her zaman insanlara yöneliktir ve mesaj onların anlayacağı ifadelerle verilmelidir"

Michael Green

Evangelism in the Early Church (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Company, 2003), s. 13

Müjdeciler Konuşuyor

■ *Hakan Taştan, Elona Shehu, David Byle,
Yordan Yordanidis ve Erol Dağlı*

■ Y.M.

Türkiye’de bulunan birçok müjdeciden birkaçına müjdeleme konusundaki düşünceleri ve etkili buldukları uygulamalar hakkında sorduğumuz sorular ve yanıtlarını sizlere sunuyoruz. Ülkemizdeki müjdecilik anlayışı ve sorunlarla ilgili görüşler umuyoruz ki her birimize hem destek sağlayacak hem yeni fikirler verecektir.

1. İmanlılar müjdelemeye daha sadık kalmak için hangi bakış açısına sahip olmalıdırlar?

Hakan Taştan: İmanlıların sahip olması gereken bakış açısı, öncelikle dua eden, Kutsal Ruh’la dolu bir şekilde hazır olan imanlılar olmaktır. Bu bir ruhsal savaştır. Ruhsal silahları giyinmeden müjdeleme uzun süreli yapılamaz. Ayrıca İsa’nın merhamet dolu yüreğine ve O’nun bakış açısına, kaybolmuş canları kurtarmak için itaate ve Mesih’in tutkusuna ihtiyacımız vardır imanlılar olarak. İsa birçok yerde gelecek yargıdan bahsetti. Biz de aynı düşünceyle gelecek yargıdan canları kurtarmak konusunda sadık kahyalar olarak Tanrı’nın egemenliğine tanıklık etmeliyiz diye düşünüyorum.

Elona Shehu: Tıpkı kurtulmamız için başka insanların bize Müjde’yi duyurup dua etmeleri sayesinde bizim duymamız gibi, herkes Müjde’yi duyma hakkına sahiptir. Tanrı’nın krallığı geliyor ve birçok insanın Müjde’yi duymaya ihtiyacı vardır. En önemli şey, en büyük buyruğa uymaktır.

David Byle: İnsanları derinden sevmeniz gerekiyor. Eğer onları gerçekten seviyorsanız, doğal olarak onların ebedi hayatın sevincini yaşamalarını ve gerçek sevginin ne olduğunu öğreten kişiyi tanımalarını isteyeceksiniz. Müjdelemeyi fazla karmaşık hale getiriyoruz. Hiç kimse Fenerbahçe veya Beşiktaş ya da Galatasaray taraftarlarına şampiyonluk kazandıklarında haberin nasıl yayılması gerektiğini söylemesi gerekmez. Birinin ölümden dirildiğine tanık olsaydın ne yapardın? Petrus ve Yuhanna’nın dediği gibi, “Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz” derdiniz (Elç. 4:20). Ruh’un denetiminde yürüyün, diğer imanlılarla barışın, itiraf edilmemiş, gizli günahlarınız olmasın, yalnızca Tanrı’dan korkun, insan korkusuna izin vermeyin, böylece çoğu durumda etrafınızdaki insanlar sık sık İsa’yı işitirler.

Yordan Yordanidis: Bizzat kullandığım bir strateji var... Müjdelenecek kişilere uzun vadeli odaklanıp onlar için yaklaşık 9 ay boyunca her gün birer dakika dua etmekle başlıyorum, böyle sürdürüyorum.

Erol Dağlı: Bence önderler olarak yeni iman eden bir kişiye müjdeleme yapmamız, bizim Müjde’yi öğretmemiz ve yaşamamızdır. Örneğin: Çocuklarımıza söylediğimizden çok yaptıklarımız daha etkili oluyor (Kutsal Kitap’tan bunun üzerine çalışma yapabiliriz.). Bir

imanlıya “yap” demek bence de faydalı değildir. Bu tamamen imanlının yüreğinden gelmeli. Örneğin, bir kişi kanser hastasıyken kurtulursa, bu onun için sıradan bir baş ağrısı çeken hastanın iyileşmesinden daha önemlidir. Eğer iman eden bir kişi nereden kurtulduğunun farkındaysa kendisini kurtaran hakkında konuşmadan ve onu anlatmadan duramaz. Kısacası imanlı nereden ve kimin aracılığıyla kurtulduğunu yüreğinde kavramışsa bu sadakat ortaya çıkar. Bu bir görev değildir, yapması gerektiği için değildir, yüreğiyle verdiği karardır.

2. İnsanlarla Müjde’yi paylaşabilmek için sohbetleri doğal olarak yönlendirmenin yolları nelerdir?

Erol Dağlı: İlk tanıştığım da imanlı olduğumu söylerim. Buna göre sohbeti o tarafa doğru çekerim. Onun durumuna göre bir hikâye paylaşıyorum. Herkesin bir penceresi olduğunu düşünüyorum. Bir şablon bir başkasında işe yaramaz. İlk etapta karşımdakini dinledikten sonra o pencereden sohbete başlamaya karar veririm.

Elona Shehu: Ben tanıklığımı paylaşıyorum. Eskiden ben Müslüman’dım.

David Byle: Karşımdaki kişiye gösterdiğim hakiki ilgim birçok soruyu açığa çıkarır. (Soruları soran kişi sohbete rehberlik eder.) Karşımdaki de sonunda bana bir soru sormak isteyecektir ve ben insanların bana sordukları en yaygın sorulara hep iyi cevaplarla hazırım. Bu cevaplar ya İsa ile sona erer ya da ruhsal konular hakkında merak uyandırır. Karşınızdakinin sorularına ilgi uyandırmayan veya yaygın basit cevaplar vermeyin, yoksa İsa hakkında konuşma fırsatını kaçırabilirsiniz. “Nasılsınız?” diye sorduklarında neden sadece “İyiyim” diyelim, bunun yerine, “Hak ettiğimden çok daha iyiyim O’nun sayesinde” diyebilme fırsatımız varken?

“Burada kilit nokta bence insanların size soru sormasını sağlamaktır.”

Hakan Taştan: Burada kilit nokta bence insanların size soru sormasını sağlamaktır. Karşı taraf soru sormaya başladığında artık sizin zamanınızdır, çünkü soruyu o sormuştur. Mecburen istekli bir şekilde dinleyecektir. Burada önemli olan bir şey daha var: Karşı tarafı iyi dinlemeli ve onun

istek ve düşüncelerine göre sohbeti şekillendirmeliyiz. Bu, o kişinin daha güvenli bir ortamda olmasını sağlayacaktır, bu da size Müjde’yi paylaşmak için fırsat yaratacaktır. Burada “şu yapılmalı” diye net bir şey demek de zordur, çünkü herkes farklıdır. Bu yüzden yönlendiriş de farklılık içermelidir. Benim en sevdiğim şey onlara soru sorarak onları konuşturmaktır. Özellikle yaşamla ilgili olan kaygı, korku, gelecek düşünceleri, zorlukların üstesinden gelmek ve de sonunda bir Tanrı’ya inanıp inanmadığı hakkındaki sorulardır. Sorulara yanıtlar başladıktan sonra otomatik olarak konu İsa’nın Müjde’sine döner. Ama önemli bir şey de doğru şekilde, çok *dindarlaştırmadan* yanıtlar vermektir. Bu nokta konuşmanın selameti ve de uzun sürmesi açısından çok önemlidir.

Yordan Yordanidis: Müjde’yi paylaşmanın en doğal yolu Rab’bin Müjde’sine hayatımızda yer sağlamaktır. Yani Müjde’ye bizim hayat felsefemizde değer kazandırmaktır. Asla Müjde’ye bir yan hayat olarak bakmamalıyız. Markos 8:33-38’den Müjde’yi ilk bizim içimizde yaşamamız gerektiğini öğreniriz. İçimizde oluşan bütün ruhsal ilişkiler ister istemez bir gün hayatımıza yansır. İçimiz Müjde’ye karşı boş ise doğal paylaşımından söz etmek mümkün değildir, fakat Müjde bizde yaşıyorsa doğal şekilde zihnimizde o ilişki kurulur. Dolayısıyla, arkadaşlarımızla Müjde’yi paylaşmak için bu konu ya da şu konuyu kullanabileceğimizden söz etmeye gerek yok. Aslında hayatımızda her konu Müjde’yi paylaşmak için uygundur. Bir

insanın hayatını gözden geçirdiğimizde bunu kolayca görebiliriz: aşk, sevgi, evlilik, aile hayatı, hamilelik, bebek dönemi ve çocuk eğitimi, okuldaki ilişkilerimiz ve doğruluk yolu, dürüstlük, başarı, arkadaşlık, özür ve affetmek, iş, saygı, keşifler, ilim ve din, ülke ve halk kavramı, örgütler, sadakat ve hainlik, ta ölüme kadar. Bütün bu konularla ilgili Kutsal Kitap'ta örnekler bulup tanrısal hikmetten faydalanabiliriz.

3. Müjde konusundaki konuşmaları tanımadığımız biriyle nasıl başlatabiliriz?

Elona Shehu: Ben gülümserim; bulunduğum yer güzel ise onlardan benim fotoğrafımı çekmelerini isteyerek konuşmayı başlatırım. Ondandır onların nereli olduklarını, isimlerini ve neye inandıklarını öğrenmek için bazı sorular sorarım. Verdikleri cevaplara göre, İsa hakkında ne düşündüklerini sorarım, sonra da Kutsal Yazılar'dan onlara İsa'nın gerçekte kim olduğunu açıklarım. Onların inancında da İsa'nın doğumunun ve dönüşünün açıklandığını belirtirim. Çoğu, kitaplarını okumadıkları için bunu bilmiyor.

David Byle: Pek çok yolu var. Kişiliğinize uygun birini bulun. Ben sık sık "Zekâ Testi" adlı küçük bir broşür kullanıyorum. Veya meraklı kimliğinizi ortaya çıkarıp etrafınıza bakarak öğrenmek istediğiniz bir şey düşünmeye çalışırsınız. Konuşmak istediğiniz kişi sorunun cevabını büyük ihtimalle bilir. Sonra o kişiye yaklaşır, ona soru sorarsınız. Başka sorular sormaya devam edin ki onlar da size bir soru sorsun. Ayrıca, bugünlerde Türkiye için ne kadar endişelendiğinizi açıklayabilirsiniz ve onlar için nasıl dua edebileceğinizi sorabilirsiniz.

Yordan Yordanidis: Karşımızdaki kişi tanıdığımız biri değilse genel konulardan geçip nasıl bir insan olduğunu azıcık olsa da öğrenebilir, buna benzer yaklaşımlarda bulunabiliriz. Süren bir sohbet karşısındakinin üstüne gitmektense kendi düşüncelerimizi ve umudumuzu anlaşılır biçimde dile getirmemiz daha iyidir. Muhatap olanla kavga etmekten kaçınalım. Konuşmaya çok kapalı ise ve dinlemek istemiyorsa durup bekleyelim. Çoğu zaman kendini tutamaz ve durdurduğumuz sohbet kendiliğinden döner. Bu konuda özdenetimimizi geliştirmemiz önemlidir.

"Süren bir sohbet karşısındakinin üstüne gitmektense kendi düşüncelerimizi ve umudumuzu anlaşılır biçimde dile getirmemiz daha iyidir."

4. Müjdeyi açıklamak için hangi ikna edici veya yararlı benzetmeleri kullanıyorsunuz?

Erol Dağlı: İncil'deki benzetmeleri sık sık kullanırım. İsa da bunu yaptı. Doğal ve derinlere dokunuyor benzetmeler. Kaybolan Oğul'un mesela her zaman etkili olduğunu gördüm.

Elona Shehu: Ben kendimi örnek veriyorum. Benim yaşıma x, günde kaç kez günah işlerim, böyle hesaplamaya çalışsam ne kadar umutsuz durumda olurum, çünkü günahlardan aklanmak için insan hiçbir şey yapamaz. Bunları söylüyorum. Onlara, günahlarımızı aklayabilen tek kişinin günahsız İsa olduğunu söylüyorum. Bunu inkâr ettikleri takdirde (ve genellikle inkâr ederler) "Anlattıklarım doğru ise siz ne yaparsınız?" diye soruyorum. Bununla birlikte İbrahim'in oğlunu adak olarak sunmasını, Kaybolan Oğul'u ve İsa'nın çarmıhta son nefesini verecek kadar bizi sevdiğini anlatırım.

Yordan Yordanidis: Dua ederken Rab'den bize en uygun örnekleri göstermesini isteyebiliriz. Ayrıca Müjde'yi paylaştığımız insanlar genel olarak Tanrı'nın var olup olmadığını kabul ediyor mu, bunu öğrenebilsek iyi olur. Tanrı'ya inanmıyorsa, Müjde, Tanrı'nın varlığından ve karakterinden ibaret olur. Mesela kaosu ve tesadüf düzene kıyaslırsak iyi olur. Uygun bir örnek olarak, nasıl bir mekanizma veya cihaz kendiliğinden oluşmıyorsa ve ruhsuz bir varlık kendini yaratmıyorsa, yaşadığımız dünyanın ve ortaya koyulmuş düzenin de kendiliğinden ortaya çıkmadığını, çıkamayacağını anlatmamız gerek. Tohumlar ve organik varlıklar benzer bir şekilde kendiliğinden bir gruptan ayrılıp başka bir gruba geçemez, yani bir eşekten insan olmaz ve insandan da eşek. Bunlar bazen gerçekleşiyor gibi olsa da yine de insan insan kalır, hayvan da hayvan kalır, çünkü hepsi ilahi bir tasarımın kurallarını ister istemez izliyordur.

David Byle: Burada listelenecek çok şey var. Müjdelemeye başlayan insanların sık sık fazla uzun cevaplar verme ya da uzun hikâyeler, örnekler anlatma hatasına düştüklerini görüyorum. 15 saniyeden daha uzun bir şey açıklarsanız çoğu zaman sözünüzü keserler veya dinlemez olurlar. En ikna edici ve yararlı örnekler, duayla Tanrı'dan fikir isteyeceğiniz zamanlarda aklınıza gelir. Ya da daha önce söylediklerini dikkatlice dinlediyseniz değer

verdikleri şeyler ile ilgili bir şeyler paylaşabilirsiniz. Kabul etmekte zorlanacakları bir şey söylemem gerekirse (İsa tek yol ya da günahlarımız neyi hak ediyor gibi) meşhur Türk deyişi olan (hem Kutsal Kitap'ta bulunan) "dost acı söyler" sözüyle başlarım. Bir de söyledikleri her teolojik hatayı düzeltme eğilimi ile savaşın; bunun yerine, sözlerinde doğru olan noktalara dikkat edin, bunları onaylayın, sonra bu gerçeğin sonunda İsa'ya işaret

"En ikna edici ve yararlı örnekler, duayla Tanrı'dan fikir isteyeceğiniz zamanlarda aklınıza gelir."

ettiğini gösterin.

Hakan Taştan: Burada önemli olan sizin Türk Hristiyan olarak tanıklığınız ve Mesih'teki inancınızın size getirdiği ayrıcalıklardan bahsetmek. Bunlar en önemlileridir. Ayrıca topraklarımız Hristiyanlığın gelişip yayıldığı yerlerdir. Tarih buna tanıklık etmektedir. Bu bölgelerden örnekler verilebilir. Hristiyanlığın bir Batı inancı olmadığı, tam tersine bu topraklara ait olduğuyla ilgili örnekleri dillendirmek önemlidir. Yine tarihteki Türk Hristiyan örneklerini anlatmak da etkili olacaktır; Gagavuz ya da Karaman Türkleri gibi. Eğer karşıımızdaki kişi İslam düşüncesi ağırlıklı biri ise Kuran'dan bazı yerleri kullanmakta fayda vardır. Ama biz Kuran'a da inanıyoruz algısı yaratmamak şartı ile.

5. Bir insanın gerçekten Rab İsa'ya iman etmeye hazır olduğunu nasıl anlarsınız?

Elona Shehu: Tanrı tarafından yaratıldığını anladığını, günahkârlar olduğuna, Rab olan İsa'nın günahların (ve günahlarımızın) karşılığında öldüğüne, ölümden dirildiğine ve geri geleceğine inandıklarını gördüğüm zaman. Bu şeyler hakkında sorular sorduğumda doğru cevapları verdikten sonra ve İsa'yı Rab ve Kurtarıcı olarak kabul etmek istediklerinde onlara kurtuluş dualarında öncülük ederim.

David Byle: Bunu söylemek zor. Çok az kişi, özellikle Türkiye'de, ilk bulduğunuz zaman bu adım atmaya hazırdır. Hakim olan dinden nefret etmeleri, kesinlikle inanmaya hazır olduklarının açık bir işareti değildir. Ancak kendi kişisel günahlarından ötürü üzgün olmaları büyük bir göstergedir.

Hakan Taştan: Eylem ve söylemleri buna tanıklık edecektir. Kişinin insandan çok RAB'be yakın olması ve de O'na güvenmesi en büyük göstergelerdendir. Davranışlar ve de insanlara yaklaşımı da onun hakkındaki düşüncelerimizi şekillendirecek ve bir karar vermemize yardımcı olacaktır.

6. Gelecekte bu ülkede kişisel veya kitlesel müjdecilik yapmanın en iyi yolu sizce ne olacak?

David Byle: İsa için hevesli olmaya devam etmek (çünkü o zaman Müjde'yi yaymak için her türlü yolu kullanmak istersiniz). İnternet reklamcılığı (dijital çağın müjdeleme broşürü). Yerel kiliseler için yaklaşan kilise etkinlikleriyle, hatta internet sohbet odaları ile bağlantılı birden fazla, yere ve zamana özgü reklamlar. Küçük Müjde broşürlerinin dönemi de henüz bitmedi.

Kentsel alanlar kamu önünde müjdeleme yapmak için daha fazla fırsat sunar. İnsanların What'sApp numaralarını almanın sohbeti devam ettirmenin harika bir yol olduğunu düşünüyorum; onlara iletişim bilgilerimi vermekten çok daha iyi, çünkü o zaman az insan benimle bağlantı kurar.

Elona Shehu: Öncelikle Tanrı'ya imanlı olmayanlar için ve O'nun yönlendirişi için çok dua etmek lazım.

Kişisel müjdeleme için: Yeni insanlarla ilişkiler kurun, onlarla vakit geçirin, onlarla bir çay için ya da yemeğe davet edin. Onlarla zaman geçirirken ışık ve tuz olmamız, bizim onlardan farklı olduğumuzu düşünmelerini sağlamamız lazım. O zaman sadece eylemlerle değil, kelimelerle de paylaşabiliriz.

Toplu müjdeleme için: Grup halinde bazı önemli yerlere gidip skeç tahtası, boyama, ilahi söyleme, tiyatro yapma yoluyla insanları cezbetmek ve ardından ilgilenenlerle daha fazla konuşmak ve dua etmek.

“Kilisenin hep birlikte, armağanlı kişilerle birlikte, hangi kiliseden olduğuna bakmaksızın bir araya gelip birlik ruhu içinde Müjde'ye tanıklık etmesi de en iyi yollardan biri olacaktır.”

Erol Dağlı: Ben de yıllarca birçok broşür dağıttım ve bazı yöntemler kullandım. Ama hayatımda fark ettim ki doğal ilişkilerle müjdeleme yapmak etkili bir yöntem.

Hakan Taştan: TV, radyo ve sanal ortamı doğru şekilde kullanmak daha etkili ve birçok kişiye ulaşmamızı sağlayacaktır. Dikkat çeken programlar ve de kültüre uygun işler yapmak müjdelemeye tanıklığı canlı tutacaktır. Yine kilisenin hep birlikte, armağanlı kişilerle birlikte, hangi kiliseden olduğuna bakmaksızın bir araya gelip birlik ruhu içinde Müjde'ye tanıklık etmesi de en iyi yollardan biri olacaktır. Özellikle kültüre uygun müzikle tapınma yapmak gibi.

Yordan Yordanidis: Toplumza daha geniş pencerede ulaşabilmek için medya çok önemli araçtır. Meyveleri çoğu kez görünmez olsa da zamanla atıldığı tohumlar filizlenmeye başlıyor ve arayış içinde olan kişi gerçek toplulukları arıyor. Dolayısıyla medya hizmetleri, programlarında dinleyicileri yerel toplulukları bulmaya teşvik etmeli. Bu da bize önemli bir durumu açıklıyor: Müjde'nin kişisel tarafını. Bir bireye ulaşabilmek için Müjde'yi kişisel olarak paylaşmaktan daha güçlü yol yok. Nedeni, hem müjdelenen hem de müjdeciler canlı olarak bir araya geldiğinde ruhsal paylaşımında bulunur ve kurulan bağlar kolayca bozulmaz. 📧

Kilise Üyelerimiz Müjdeleme Konusunda Hazır Olsunlar!

Antalya İncil Kiliseleri Derneği

Antalya İncil Kiliseleri Derneği Yönetim Kurulu üyeleri müjdeleme konusundaki sorularımıza cevap verdi.

1. Kilise üyelerinize müjdeleme konusunda nasıl/neyle teşvik veriyorsunuz?

Antalya İncil Kilisesi olarak biz iman eden kişileri hemen vaftiz etmiyoruz. İlk önce Hristiyanlığı temelleri anlamaları için 18 ders yapıyoruz ve bu dersleri kiliseden olgun ve hizmet eden bir kardeşin danışmanlığında birebir yapıyoruz. Birebir yapmaktaki amacımız bireyleri hem Hristiyan ilahiyatı konusunda yetiştirmek hem de iman yolculuğunda birçok konuda teşvik ederek yönlendirmek.

Bu derslerden bazılarının konusu müjdelemedir ve iman edenleri temel olarak ilk bu şekilde teşvik etmeye ve bu dersler aracılığıyla bu konuda yetiştirmeye çalışıyoruz. Aynı zamanda, kiliseye yeni katılanlarla Müjde'yi paylaştığımızda bu kişileri yanımıza çağırıp Müjde'yi nasıl verdiğimiz ve ne gibi sorularla ve sorunlarla karşılaştığımızı göstererek eğitmeye çalışıyoruz.

Kilise olarak Müjde'yi duyurmak için özel programlar yaptığımızda kilisedeki kardeşleri de bu aktiviteye katılmaları için teşvik ediyor ve katılan kişilere de bu aktivitede sorumluluklar vererek (broşür dağıtmak, kitap standında durmak, sokak korosunda görev almak, soru sormak isteyenlerle oturup konuşmak) öğretmeye çalışıyoruz.

Aynı zamanda, kilisemizde vaazlar ve dersler vererek, Müjde'nin ve Müjde'yi duyurmanın önemi konusunda sık sık yetiştiriyoruz. Kilisedeki bazı kardeşlerle şehrin bazı yerlerinde ve mahallelerinde dolaşarak posta kutularında broşürler dağıtıyoruz. Web sayfası, Facebook ve mektuplaşma kursu aracılığıyla bizimle irtibat kuran kişileri kilisedeki diğer kardeşlere de onlarla ilgilenmeleri için fırsatlar vererek daha çok tecrübe kazanmalarını sağlamaya çalışıyoruz.

2. Müjdeleme konusunda sizce kilisenin en büyük ihtiyacı ne? Müjdeleme konusunda en büyük engel nedir? Sizler hangi önlemleri alıyorsunuz bu konularda?

İnsanlar Hristiyan olup kilisenin kutusuna girdikten sonra sosyal çevrelerinden yavaş yavaş kopmaya başladıkları için Müjde'yi duyurabilecek ortamlardan uzaklaşıyorlar. Ama o ortamlarla ilişkileri devam eden insanların Müjde'yi duyurmak için başkalarına

ulaşabildiklerini görüyoruz. Örnek olarak, kilisemize uzun yıllardır sadakatle katılan yaşlı bir kız kardeş ve yine aynı şekilde başka bir erkek kardeş sürekli dernekler, öğretmen evleri, halk evleri ve benzeri yerlere gidip o insanlarla ilişki kurdukları için kiliseye her geldiklerinde ya da kilisenin özel aktivitelerine birçok kişi getirebiliyorlar. Görüyoruz ki bunun sebebi bu insanların sadece kiliseyle değil kilisede olmayan diğer insanlarla da ilişkileri olmasıdır.

Bize göre en büyük engellerden biri de iman eden kişilerin sadece kilise yaşamıyla sınırlı kalmalarıdır. Pavlus'un yazdığı gibi: "Güçsüzleri kazanmak için onlarla güçsüz oldum. Ne yapıp yapıp bazıları kurtarmak için herkesle her şey oldum" (1Ko. 9:22).

Bize göre müjdeleme konusunda Türk kiliselerinin önünde maddi bir engel yok, Rab bir şekilde sağlıyor. Bize göre zaman sıkıntısı da yok, bol bol zamanımız var, kös kös oturan çok kişi var. Bize göre Türkiye'de yasal bir engel de yok. Birçok İslam ülkesi gibi değiliz.

Bize göre müjdeleme konusunda en büyük engel, insanların nazarında Müjde'nin önemini tam anlamamaları. Müjde dışında insanları kurtarabilecek başka hiçbir şeyin olmadığını kavrayamadıklarını görüyoruz. Müjde'nin insanların *kurtuluşu için Tanrı gücü* olduğunu tam manasıyla anlamadıklarını görüyoruz. Bu konuda Pavlus ne dedi? "Grekler'e ve Grek olmayanlara, bilgelere ve bilgisizlere karşı *sorumluluğum var*" (Rom. 1:14-16). Pavlus kendini insanlara karşı sorumlu hissettiği için bir an önce Müjde'yi paylaşmak istiyor ve bu konuda "Roma'da bulunan sizlere de Müjde'yi elimden geldiğince bildirmek için sabırsızlanıyorum" dediğini okuyoruz. Bu yüzden de "Müjde'den utanmıyorum" diyor. İnsanların daha çok

"Müjdeleme konusunda en büyük engel, insanların nazarında Müjde'nin önemini tam anlamamaları."

Müjde'ye yönelik arzu ve imanlı olmayan insanlara karşı ise sorumluluk hissetmesi gerekiyor. Düşünün, kan bağıımız olan çocuğumuz, annemiz ya da babamız ya da kardeşimiz kaybolduğunda sokak sokak aramaz mıyız? Karakola gitmez miyiz? Bulunana kadar üzülmez miyiz? Aynı şekilde imanlı olmayan her bir insana kaybolan kardeş gözüyle bakmamız gerekiyor.

İlk kilise dönemine baktığımızda Pavlus, diğer elçiler ve imanlılar Müjde'yi dünyanın birçok yerine ulaştırarak önlerine gelen insanlarla paylaştılar. Bunun sonucu olarak da milyonlarca insan kurtuluşa kavuştu ve yaşamları değişti. Toplumları etkilediler ve birçok reform yaptılar. Bu insanlar bizden daha mı yetenekliydi? Bu insanlar bizden daha mı cesurdular? Bu insanlar bizden daha çok imkânlara mı sahiptiler? Tabii ki hayır. Fark neydi biliyor musunuz? Bu insanlar Müjde'yi ve Müjde'nin gücünü daha derinden kavramış ve buna tüm yürekleriyle inanmışlardı.

Eğer bugün bizler de o dönemdeki insanlar gibi Müjde'nin gerçekten ne anlama geldiğini kavrayıp ne kadar güçlü ve önemli bir haber olduğuna inansaydık bu haberi kendimize saklamak, gizli bir imanlı olarak kalmak yerine birçok kişiyle paylaşıyor olurduk. Çünkü Müjde'yi anlayan ve buna inanan bir imanlının hiçbir şey yapmadan basit bir imanlı gibi hayatını yaşaması mümkün değildir. Çünkü Müjde, inanan insanlara bir sorumluluk getirmektedir. Bu yüzden Pavlus inandığı Müjde'yi birçok kişiye ulaştırmak için bütün gayretiyle çalıştı. Çünkü kendini buradaki ayetlerde de dediği gibi, "Grekler'e ve Grek olmayanlara, bilgelere ve bilgisizlere, yani herkese karşı sorumlu hissediyordu." Pavlus Mesih'ten aldığı ve kendisinin de inandığı bu iyi haberi, Tanrı'nın kendisine verdiği bir emanet olarak görüyordu. Eğer bizler iyi haberin sadece kendimiz için olduğunu düşünürsek sorumluluk hissetmeyiz ama Pavlus gibi bize emanet edilen bir mesaj olduğunu anlarsak bu anlayış bizi de bu mesajı başkalarıyla paylaşma konusunda sorumluluk altına sokacaktır.

Kendimize şu soruyu soralım: "Ben kendimi bu inandığım haberi başkalarıyla paylaşma konusunda sorumlu hissediyor muyum?" Unutmayın, birileri bu haberi bizimle paylaştığı için biz şimdi kurtulmuş bulunmaktayız! Birileri bu haberi bizimle paylaştığı için şu an biz kilisedeyiz. Pavlus Romalılar 10:14-15'te diyor ki: "Ama iman etmedikleri kişiyi nasıl çağıracağız? Duymadıkları kişiye nasıl iman edecekler? Tanrı sözünü yayan olmazsa, nasıl duyacaklar? Sözü yaymaya gönderilmezlerse, sözü nasıl yayacaklar? Yazılmış olduğu gibi: "İyi haber müjdeleyenlerin ayakları ne güzeldir!"

Eğer gerçekten bizler Tanrı'yı tanıdığımız ve inandığımız bu inancın doğru olduğuna inanıyorsak, ilk Hristiyanlar gibi buna inanmanın getirdiği sorumluluğu da yerine getirmemiz ve bedeli ne olursa olsun ödemeyi göze almamız gereklidir. Bu yükümlülüğü yerine getirdiğimiz zaman belki ailemiz bizi dışlayacak, okuldaki ya da mahalledeki arkadaşlarımız, komşularımız bizimle ilişkisini kesecek ya da bizimle alay edecekler, belki bu yüzden birçok yerde tehditlere ve hakaretlere maruz kalacağız ki bu saydıklarımın bazılarını aramızda tecrübe eden kardeşler vardır. Ama unutmayalım, bu Müjde'den başka insanlara verilecek daha kıymetli başka bir şey yoktur.

İkinci olarak, Pavlus Müjde'yi sadece sorumlu hissettiği ya da zorunlu olduğu için değil, içten gelerek, büyük bir istek, arzu ve sabırsızlıkla yaydığını ifade ediyor. "Bu nedenle Roma'da bulunan sizlere de Müjde'yi elimden geldiğince bildirmek için sabırsızlanıyorum." Tanrı'nın hiçbirimize ihtiyacı yoktur, Pavlus'a da ihtiyacı yoktu ama Tanrı bizi hizmetinde kullanmaktan hoşnut olduğu için ve Pavlus bu hizmeti kendisine verilen bir ayrıcalık olarak gördüğü için yaptığı hizmetten zevk alıyordu. Bunu da büyük bir arzuyla yerine getiriyordu.

Üçüncü olarak, Pavlus bu ayetlerde bize Müjde'den utanmadığını söylüyor. Aslında o

dönemde yaşayan insanların düşünce tarzını anladığımız zaman Pavlus'un neden burada bunu dile getirdiğini daha iyi anlayabiliriz. İlk olarak, Müjde nedir? Müjde, Tanrı'nın insanları içindeki buldukları günahlardan ve çaresizlikten kurtarmak için bir insan bedeni olarak insanların arasına gelmiş olmasıdır. İsa Mesih yaşamıyla, sözleriyle ve yaptıklarıyla bize Tanrı'nın kim olduğunu, O'nunla nasıl ilişki kurabileceğimizi ve günahın mahkumiyetinden nasıl kurtulabileceğimizi gösterdi. Bir insan İsa Mesih'in Tanrı olduğuna, beden alıp aramıza bir insan olarak geldiğine ve bizim günahlarımız yüzünden çarmıha gerildiğine öldüğüne ve üçüncü gün ölümden dirildiğine yürekten iman ederse, bu iman aracılığıyla aklanacak ve kurtulacaktır. İşte Müjde'nin özü budur.

Pavlus'un dönemindeki gerek Grekler gerekse Yahudiler için bu haber iyi bir haber değil, tam tersine tamamen insan ölçülerine göre değerlendirildiği için saçmalık ve utanç verici bir haberdir. Çünkü o dönemde çarmıh utanılacak bir işaretti. Suçluların, katillerin ve hırsızların cezalandırıldığı bir yargılanma şekliydi. Çaresizliğin, güçsüzlüğün ve utancın bir sembolüydü. Bu yüzden Pavlus'un mesajı, o kültürde yaşayan insanların Tanrı hakkında inandıklarına ve bildiklerine tamamen ters düşen bir mesajdı. Grekler zengin, bilgili, güçlü ve soylu insanlardı. Onlara göre çarmıh mesajı tamamen saçma idi, çünkü çarmıhta gördükleri zenginlik, bilgelik, güç ve soyluluk değildi. Günümüzde bizim için de bunu anlamak çok zor değil, çünkü aynı düşünceler bizim kültürümüzde de çok yaygındır.

"Eğer gerçekten bizler Tanrı'yı tanıdığımız ve inandığımız bu inancın doğru olduğuna inanıyorsak, ilk Hristiyanlar gibi buna inanmanın getirdiği sorumluluğu da yerine getirmemiz ve bedeli ne olursa olsun ödemeyi göze almamız gereklidir."

Pavlus neden utanmadan her yerde, herkese, her zaman bu haberi duyurdu? Çünkü sahip olduğu haberin ne kadar önemli olduğunu derinden anlamış ve bu haberin kaynağı olan Tanrı'nın ne kadar yüce olduğunu kavramıştı. Pavlus yaydığı Müjde'nin sadece İsa hakkında yazılmış güzel bir hikâyeye değil, gerçek olduğunu, Tanrı'nın isteği olduğunu, insanlara utanç getiren bir şey değil, tam tersine onları içinde buldukları utançtan kurtaracak kurtuluş yolu olduğunu ve onları çaresizlik içinde bırakacak bir şey değil, tam tersine onlara güç verecek bir mesaj olduğunu biliyordu. Bu yüzden Pavlus Müjde'yi tanıtırken Müjde'nin kurtuluş, Tanrı gücü ve aklayan bir haber olduğunu söylüyor.

Amerika'da *Washington Post* gazetesi, insanların değer yargıları ve öncelikleri ölçme konusunda bir araştırma yaptı. Deney olarak insanların bu konudaki tepkilerini ölçmek için ünlü bir kemancı olan Joshua Bell insanların yoğun olduğu bir alışveriş merkezinde 45 dakika boyunca 3.5 milyon değerindeki kemanıyla Bach'ın en ünlü eserlerinden çaldı. Sadece biri çocuk olmak üzere birkaç kişi durdu ve çok kısa süreliğine onu dinledi. 45 dakika sonunda bu adam sadece 33 dolar kazandı. Aynı adam, aynı kemanıyla, ertesi gün Boston'da binlerce kişiye büyük bir konser verdi. Salon tıka basa doluydu ve bilet fiyatı \$100 Dolardı. Neden böyle olmuştu? Çünkü değerini bilen anlar.

Örneğin, Zekeriya Beyaz, İncil hakkında, "Bu kitap sizi kışın sobada yakarak kısa bir süreliğine ısıtmaktan başka hiçbir işe yaramaz" demiştir.

"Müjde'nin değerini bilen insanlar, Müjde'nin dışında başka kurtuluşun olmadığı bilen insanlar yerlerinde duramazlar."

Her ne kadar bazı insanlar için bu Müjde, bu haber saçmalık ya da yüzkarası görülse de, Pavlus gerçek değerini bilen bir insandı. Gerçek değerini bildiği için herkesle paylaşıyordu. Müjde'nin değerini bilen insanlar, Müjde'nin dışında başka kurtuluşun olmadığı bilen insanlar yerlerinde duramazlar. Bu yüzden bakın Pavlus böyle düşünenlere karşı Müjde'yi nasıl savunuyor: "Çarmıhla ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar içinse Tanrı gücüdür." (1Ko. 1:18-25)

İnsanlar ünlülerle tanıştıkları zaman ya da onlarla arkadaş olduklarında bunu birçok yerde gururla dile getirirler. Ya da tuttıkları takımlar, partiler vs. hakkında alabildiğine konuşurlar. İnsanlık tarihine baktığımız zaman tarihe adını yazdırmış birçok ünlü filozof, lider, din adamı ve sanatçı görebilirsiniz ama hiç kimse tarihe İsa gibi damgasını vuramamıştır. Tarih bile İsa'dan önce ve sonra diye ikiye ayrılıyor. Yaklaşık 2000 yıl önce yaşamış biri hâlâ birçok kişinin hayatını etkileyebiliyor. 2000 yıl geçmesine rağmen hâlâ milyarlarca kişi O'na inanıyor. Kendisi hiçbir kitap yazmadı ama hakkında ve öğretileri konusunda yazılı milyonlarca kitap var. Kendisi hiçbir resim yapmadı ama gelmiş geçmiş ünlü ressamların O'nun hakkında çizdikleri binlerce resim var. Kendisi hiçbir şiir ya da müzik yazmadı ama birçok ünlü şairin ve müzisyenlerin O'nun hakkında yazdığı milyonlarca şiir ve ilahi var. Kendisi hiçbir ordu kurmadı ama O'nun için seve seve ölüme gitmiş ve gidecek milyarlarca kişi var. Yaşadığı dönemde O'na inanan sadece bir grup insan vardı ama bugün dünyadaki en büyük inanç O'na iman edenlerden oluşmaktadır. Kendisi hiç eğitim görmedi ama O'nun adıyla açılmış binlerce okul, üniversite ve hastane bulunmaktadır. Kendisi bu konuda hiçbir çaba harcamamasına rağmen hâlâ bu dünyadaki *en popüler kişidir*.

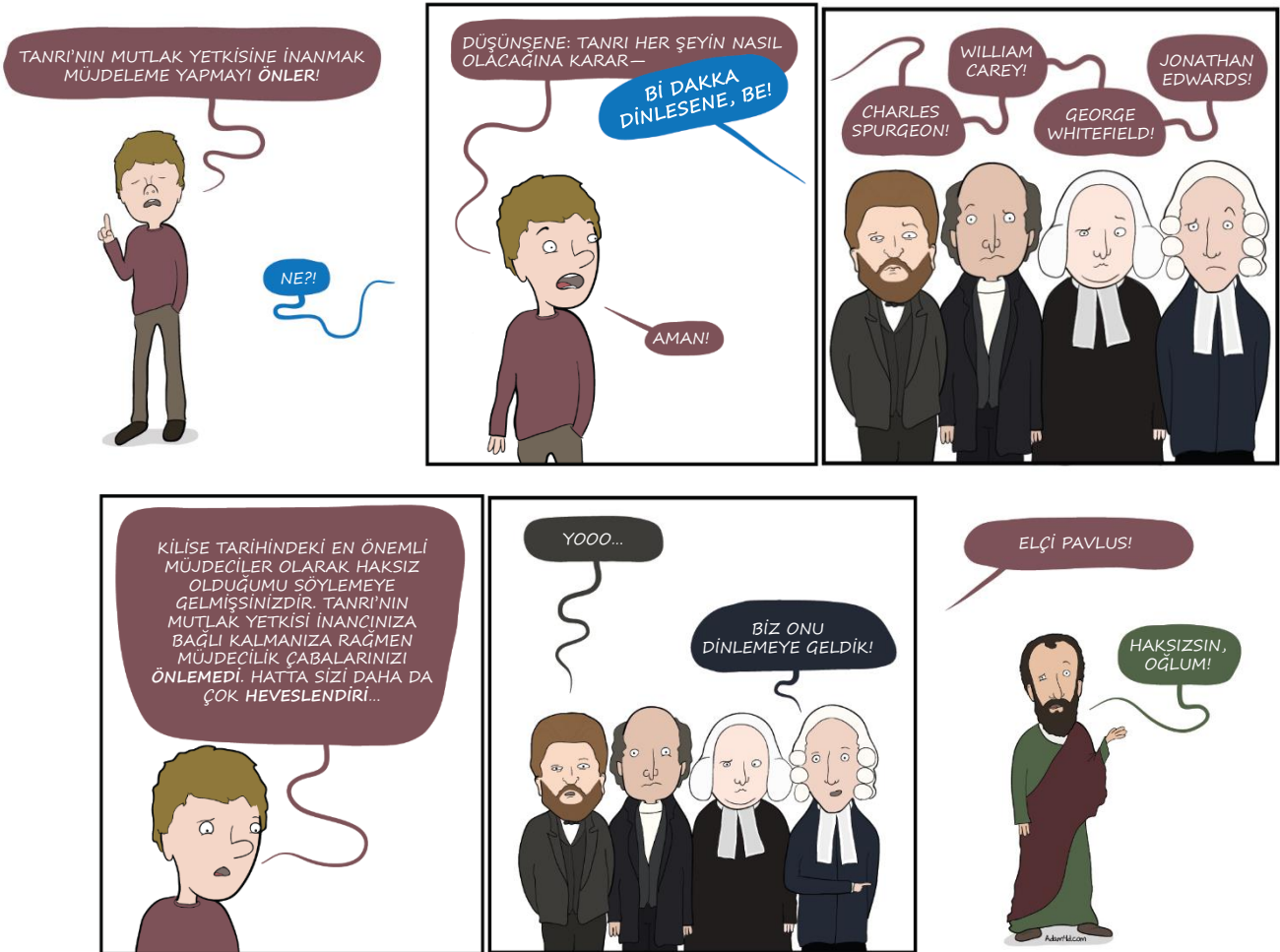
Neden biz böyle birini tanımaktan, O'na inanmaktan, O'na ait olduğumuzu ilan etmekten ve O'nun ardından gitmekten utanalım ki? O bizden utanmadı ki biz O'ndan utanalım. O bizi reddetmedi ki biz O'nu reddedelim. İsa nasıl bizden utanmadıysa bizden de aynısını beklemektedir.

"Bu vefasız ve günahkâr kuşağın ortasında, kim benden ve benim sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da, Babasının görkemi içinde kutsal meleklerle birlikte geldiğinde o kişiden utanacaktır" (Mar. 8:38). Bu ayetler gerçekten çok çetin ayetler, bu yüzden bir seçim yapmak zorundayız. Ya bu dünyanın bakış açısına göre ona ait olduğumuzu ilan ederek insanların önünde utanmayı seçeceğiz ya da Rab İsa melekleriyle birlikte geldiğinde veya bizi yanına aldığında O'nun önünde utanç içinde kalmayı seçeceğiz. Rab seçimi bize bırakıyor.

Bizler Hristiyan olarak utanç duyacaksa tek bir şeyden dolayı utanç duymalıyız: insanlara Hristiyan olduğumuzu söyleyip dünyadan biri gibi günah içinde yaşamaktan.

Haydi, ayağa kalk. Seni hizmetimde görevlendirmek için sana göründüm. Hem gördüklerine hem de kendimle ilgili sana göstereceklerime tanıklık edeceksin.
(Elç. 26:16-18)

Antalya İncil Kiliseleri Derneği Yönetim Kurulu olarak ortak sözümüz ve düşüncemizdir. **e**

Telif Hakları © Adam Ford. <http://adam4d.com/sovereignty-evangelism/> izin ile kullanılmıştır.

Kaynak

Müjdeleme Yöntemlerimizi Çeşitlendirelim

■ *Chris Green*

■ *Lois Collier*

Bu makale Haberci Yayıncılık'ın Kutsal Kitap Bugün Konuşuyor dizisinde satışa sunacağı Kilise Mesajı başlıklı kitabın bir alıntısıdır.

Mark Mittelberg, hem eğitime yüreklendirme (içeriye doğru odak) hem dışta olanlara açıklayan, çeşitli "stil" müjdecisi kullanmamız gerektiğini öne sürmüştür.¹

- *Cesurlu.* Londra'da, Hyde Park'taki Speaker's Corner'de (Konuşmacı Köşesi) sürekli durup Müslümanlarla konuşan birini tanıyorum. Sadece onlara yanıt vermiyor, ayrıca varsayımlarına meydan okuyor ve kuvvetli bir tepki uyandırıyor. Bu iş, herkes için değildir, ama cesurlu arkadaşlarımızı saymalıyız.
- *Davet verici.* Önderlerin çoğu gibi, devamlı insanların arkadaşlarını ona davet etmesi için [Müjde yayılacak] olayları düzenledim, gitgide bazı kişilerin misafir getirmekte özellikle etkili olduklarını fark ettim. Aslında davetiyelerin hemen hemen hepsini tek bir kişiye vermeyi düşünüyordum! Ama o kişi, Hyde Park'ta bir işe yaramayacaktı.
- *Zihinsel.* Bu insanlar en son laik liste başı kitaplar sorguya çekmeyi seviyorlar. Onları herhangi bir kitap veya film kulübe sokarsanız, sohbetler her zaman İsa'ya dönüyor.
- *Dost olan.* Hüzünlü zamanlarda Hristiyan olmayanlara hayret verici yetenekle yardım eden birini tanıyorum, birçok yıl boyunca o dostlukları yumuşak bir biçimde Müjde'yi bildirme fırsatlara dönüşmüştür. Bu yavaş bir tür Müjde'yi bildirmektir.
- *Kişisel tanıklık.* Tanrı'nın yaşamlarında ister imana geldikleri zaman ister daha sonra nasıl etkin olduğu konusunda belli bir açıklaması olan Hristiyanlar, Müjde için 'mağaza vitrinleri' oluşturuyorlar. Ama dikkatli olmamız gerek. Bir kişi insanların Mesih'ten daha çok kendisine ve geçmişte kalan uyuşturucu çetesine fazla ilgilendikleri için artık kendi tecrübeleri hakkında konuşmayı bırakmış. Ve birçok Hristiyan felaket içinde Tanrı'nın güvenilirliği konusunda dram olmaksızın tanıklık ediyor; bunlar da kişisel tanıklıktır.
- *Kişisel.* Bazı Hristiyanlar kahve içerken veya golf oynarken birebir konuştukları zaman en iyidirler. Onlara şunu görmelerine yardımcı ol: komşuların büyük bir toplantıya gelmelerini asla elde edemedikleri halde, büyük konuşmacıların hiç sahip olmadıkları, sohbetten gelen fırsatlara sahiptirler.

- **Açıklayıcı.** Bu insanlar Müjde'yi öylesine belli açıklıyorlar ki Hristiyan olmayanlar sık sık imana geliyor. Bu kişilere en doğal olarak 'müjdecî' ünvanı veriyoruz, ama o fikri fazla dar ediyor. Tanrı bu kişileri önemli bir şekilde kullanıyor, ve öyle bir konuşmacıya dinleyip 'O pek olağanüstü değildi; ben onu yapabiliyordum' diye düşündüğüm zaman, alçaltıldım ve Hristiyan olmayanların yaşamlarını Mesih'e teslim etmelerini görüp hayran kaldım.

Mittelberg'in listesini uzatabiliriz (kapsamlı olduğuna iddia etmiyoruz):

- **Eğitici.** Pavlus, müjdecilerin *kutsalları donattıklarını* söylüyor; müjdecilik işini yapmaya cesaret verme armağanlara ve hevese sahip insanları tanıyabiliriz. Onlar müjdecilik için müjdecilerdir!
- **Ekici.** Pavlus'un elçilik rolünün açıklamasında belli bir öge, kiliseleri ekip kurması olduğu için,² yeni cemaatlara ve kültürlere Müjde'yle ulaşmak için, ya tek başına ya da takımla, kiliseleri başlatacak insanları tanımamız gerek.

Kutsal Kitaptaki bilgiler az olduğu için, Pavlus'un fikrinde bu şeylerin olup olmadığını sormak anlamsızdır, çünkü bunu bilmemiz mümkün değildir. Kesinlikle rolü bu çeşitli şekillerde görmek yaratıcıdır, rolü sadece kalabalık önünde bulunmaya kendini rahat eden kişilerden çok fazla kişiye uygun kılıyor. **E**

Sonnotlar

¹ M. Mittelberg, *Building a Contagious Church: Revolutionizing the Way We View and Do Evangelism* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 2000).

²16. bölüme bakın.

Neye inandığınızı bil. Bilgiye anında ulaş.

Hristiyan tanrıbilim anlayışınızı derinleştirecek bu değerli kaynağı ücretsiz olarak temin etmek için, kisacainancimiz@e-manetdergi.org adresine yazınız veya e-manet Dergisi Okurları Facebook grubumuzdan bizimle irtibata geçiniz.

Müjdeleme ve Gözetmenin Gözetmesi

Sıkı Dostlar

❑ *Glen Scrivener*

☒ *Y.M.*

“**K**urtulmak için ne yapmalıyım?” Her müjdecisi bu soruya hazırlıklıdır. Çok azına sorulur. Yine de hazırız. Tüfeklerimizi parlattık, gümüş mermilerimizi doldurduk ve hiç şüphe duymayan avımızı ele geçirmek pusuda bekliyoruz. Tuzağımıza düşer düşmez, onları tam iki kaşının ortasından vuracağız.

Savaşın farklı silahlarla, bir başka tepede, uzak bir ülkede gerçekten de verilmekte olması nadiren başımıza gelir. İnsanların sordukları soru daha çok şöyledir: Benim asıl sorunum ne? Ailemin asıl sorunu ne? Bu korkuların üstesinden nasıl gelebilirim? Neden kendimi toparlayamıyorum? Zorba bir patronla nasıl başa çıkılır? Liste uzar gider. Savaşın alevlendiği ve müjdelememizin çatışması gereken yer burasıdır.

Ne yazık ki, bu fırsatları kaçıırız; büyük ölçüde güçlerimizi böldüğümüzden ötürü. Müjdeleme için inatçı askerler topluyor ve onları ön saflara (esasen ön saf sandığımız yerlere) gönderiyoruz. Gözetecek gözetmenler olarak yumuşak kalpli askerler topluyor ve onları hastane bölgesine yerleştiriyoruz.

Bu ayrım bize doğal görünse de Kutsal Kitap’a yabancıdır.

Kutsal Kitap’ta müjdeciler, Tanrı tarafından kiliseyi kurmak üzere iyi haber getirenlerdir (Ef. 4:11). Gözetmenler, yani ihtiyarlar (çobanlar), kurtlarla savaşan ve kaybolanları kurtaran yiğit savaşçılardır (Elç. 20:28-29; Luk. 15:6). Müjdeciler ile gözetmenler (ihtiyarlar), düşündüğümüzden çok daha birbirlerine benzerler. Her ikisi de Söz’ün hizmetkârlarıdır, aynı Müjde’yi, aynı insan sorunlarının çözümleri için uygulayan kişilerdir.

“Müjdeciler ile gözetmenler, düşündüğümüzden çok daha birbirlerine benzerler.”

O halde kilisenin sıklıkla ayrı tuttuğunu nasıl bir araya getirebiliriz? Gerçek gözetmenlikçi müjdeleme nasıl olabilir? Belki de Petrus bize yolu gösterebilir.

Gözetmen Balıkçı

Simun Petrus aslında “insan tutan balıkçıydı” (Luk. 5:10). Yıllar boyunca bir müjdecinin ham örneği oldu. Yersiz ve zamansız konuşuyor, düşünmeden hareket ediyor ve kendine aşırı güven duyuyordu. “Üst oda”da müjdecilerin konuşması sırasında kalabalığı Mesih’e ölümsüz

bağlılık konusunda sıkı teşvik etti: "Seni asla inkâr etmeyeceğim!" diye övündü. Bu sözü diğer bütün elçiler de aynısını söylemişlerdi (Mat. 26:35).

Petrus müjdeleme stratejisi üzerine en çok satan statüsünde bir kitap yazmış olabilirdi. Yine de zor durumdayken onu korkunç bir tanık haline getiren tam da bu kendini beğenmiş haliydi. Diriliş sonrası İsa'nın sözcüsünün nasıl biri olması gerektiğini dünyaya gösteren, bu başarısız Petrus'du. Yuhanna 21. bölümdeki merhamet temeline dayanılarak yeniden kabul edildi, Mesih'e duyulan sevgi bağlamında geri kazandırıldı ve gözetmen bir vaiz olarak yeniden göreve getirildi: "Koyunlarımı güt" (Yu. 21:17).

Kendini beğenmiş balıkçı, Mesih'i seven çoban olarak yeniden doğdu; müjdecî gözetmen olmayı öğrendi. Ama asla müjdecî olmayı bırakmadı. İlk mektubu tümüyle kilisenin "kralın kahinleri" olarak gerçek karakteri ile ilgilidir (1Pe. 2:9). Kilise, Tanrı'yı uluslara ve ulusları Tanrı'ya ulaştırmak üzere müjdecî misyona sahip kâhinler soyudur.

Ancak Petrus bu misyonun ortamının acı çekmek ve mücadele olduğu konusunda açıktı. Mektubun alıcıları, hor görülmüş sığınmacılardan oluşan darmadağın bir gruptu ve Petrus'un onlara esas mesajı, Müjde'ye yaraşır şekilde acı çekmek ve Mesih'e tutunmaktı. Bu gerçeklik, Kutsal Kitap'ın müjdeleme ile ilgili en ünlü ayetini temel alır:

Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun. (1Pe. 3:15)

"Zorluklara inkâr edilemez ruhsal bir neşeyle katlanın ve insanlar size bunu nasıl yaptığınızı sorduğunda, 'İsa yapıyor' demeye hazır olun."

Bu müjdeleme tarzı sizce nasıl oluşabilir? Petrus bize kendimizi felsefi argümanlar konusunda eğitmemizi mi söylemektedir? Kendimizi putperestlerin iddialarını çürütmeye hazırlayarak entelektüel bir savaşa mı girişmeliyiz? Bu ayetin amacı bunlardan farklıdır. Petrus bize şöyle demektedir: "Zorluklara inkâr edilemez ruhsal bir neşeyle katlanın ve insanlar size bunu nasıl yaptığınızı sorduğunda, 'İsa yapıyor' demeye hazır olun."

Eğer 1. Petrus 3:15'te yazılanları fiilen görmüş olsaydık, neye benzerdi? Herhalde arkadaşlarımıza ve komşularımıza, "Bu yılı İsa olmadan geçiremezdim. Hastalık, işsizlik, aile çatışmaları vb. dayanılmazdı, fakat bunların hepsinde Mesih'in benimle olduğunu ve esenliğini verdiğini gördüm. Sen zor zamanlarda nasıl ayakta duruyorsun? İsa'yı tanıyor musun? Tanımak ister miydin?" derdik. Böylesi bir yaklaşım müjdelemenin kalbidir, Kutsal Yazılar'ın tanıklık hakkındaki en açık ve anlaşılır ayetinde orijinal "insan tutan balıkçı" tarafından öğretilmiştir ve kaçınılmaz olarak gözetmeyle ilgilidir.

Dört çıkarım

Müjdeleme gözetmeye dayalıdır. Olmak zorundadır. Bunu kavradığımızda müjdelemeyle ilgili şu birkaç noktayı fark ederiz:

1. Hesap yapmaz

Müjdeleme birini imana döndürerek "sayı çoğaltmanın" peşinde değildir, günaha kaybolmuş bir canı gözetme peşindedir. Benim güdüm hizmettir, manipülasyon değil.

2. Birkaç kişiyle sınırlı değildir

Müjdeleme, konuşkan küçük bir grup oluşturmak değildir. Çok az imanlı imanla ilgili argümanlarda üstün gelebilir ama her imanlı cümleyi "Yalnızca İsa bana yardım etti" sözüyle bitirebilir.

3. Utandırıcı değildir

Amacım, bir konuşmayı ruhsallaştırmak değil, insansallaştırmaktır. Önemsiz konuşmaları basmakalıp sunumlara dönüştürmeye değil, İsa'nın her durumda desteğini aldığını bilerek önemli meseleleri konuşmaya çalışıyorum.

4. Bölümlere ayrılmaz

Dağdaki Vaaz cinsellik, para, güç, öfke, bağışlama ve kaygı gibi çeşitli konulara değinir. İsa'nın bu konulardaki öğretisi krallık bağlamlarından ayrı tutulamaz. Fakat zıttı da tutar: Krallıkla ilgili Müjde ancak bu öğretileri, karşılaştığımız bütün gözetmenlik gerektiren gerçekliklerde temellendirirsek anlamlı hale gelir. Birine "Müjde'yi iletme", ona gözetmenlik de yapmaktır.

Gözetmenlik yapmak ile müjdeleme arasındaki ayrım yanlış anlaşılmaktadır. Gözetmenlik yapmak Hristiyanlara müjdelemektedir ve müjdeleme Hristiyan olmayanlara gözetmenlik yapmaktır. Bu esas birliği bir kez kavradığımız zaman, kiliseyi zenginleştirmek ve dünyaya ulaşmak için her iki disiplini de uygun şekilde yerine getiririz.

Çok az imanlı imanla ilgili argümanlarda üstün gelebilir ama her imanlı cümleyi "Yalnızca İsa bana yardım etti" sözüyle bitirebilir. ☒

Kaynak: "Evangelism and Pastoral Care: The Best of Friends", *The Gospel Coalition*, 20.07.2017

< <https://www.thegospelcoalition.org/article/evangelism-and-pastoral-care-best-of-friends/> > (16.02.2018 tarihinde erişildi). İzin ile kullanıldı.

"İnanç ile davranış arasındaki bağlantı Hristiyan edebiyatının başından sonuna dek bulunur. Bu ikisi birbirinden ayrılırsa sonuçlar felaket olur; bu sonuçlar arasında etkin müjdelemenin sonu da yer almaktadır."

Michael Green

Evangelism in the Early Church (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Company, 2003), s. 26